

Arrest

nr. 307 189 van 24 mei 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 21 oktober 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 20 maart 2022 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 23 augustus 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

*U verklaarde een Afghaans staatsburger van Pashtoen origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp *Kerhala, gelegen in het district Asadabad in de provincie Kunar (Afghanistan). In het jaar 1398 (Afghaanse kalender, stemt overeen met de periode 21 maart 2019 tot 20 maart 2020 volgens de westerse kalender) behaalde u een bachelordiploma in de rechten.*

Ongeveer vier maanden na uw afstuderen begon u te werken bij het bedrijf Arif Rahim Karimi Limited Trading. Uw taak was om dagelijks voedsel te brengen naar het zesde bataljon van het nationale leger in het district Darae-Pech. U hield uw werk geheim voor uw vrienden en de dorpelingen omwille van uw veiligheid. U werkte er ongeveer een jaar en vier maanden.

Ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan werd u voor het eerst bedreigd door de taliban. U ontving toen een dreigbrief van hen waarin ze u aanmaanden om te stoppen met uw werk. U sprak over deze brief met uw baas S., die op zijn beurt contact opnam met de veiligheidsdiensten. Uw baas S. raadde u aan om te blijven werken. U kreeg de belofte dat hij u op de hoogte zou brengen indien hij meer informatie verkreeg in verband met de taliban hun bedreigingen gericht aan u. Ongeveer 24 of 25 dagen na de eerste dreigbrief ontving u via de malik van uw dorp een brief van de veiligheidsdiensten. In deze brief werd bevestigd dat u een doelwit was van de taliban. U werd aangeraden om voorzichtig te zijn tussen Wata Pur en Dara-e-Pech en u diende voorzorgsmaatregelen te nemen. Na het krijgen van deze brief stopte u met werken en bleef u thuis. Ongeveer vijf dagen later, op 25/04/1400 [16 juli 2021] ontving u via de moskee een tweede dreigbrief van de taliban. In deze brief stond dat de taliban u zouden doden omwille van uw tewerkstelling.

U besloot diezelfde dag om uw dorp te verlaten. U verliet uw dorp richting Nangarhar waar u één nacht verbleef. Vanuit Nangarhar reisde u verder via Kabul naar Pakistan. Vanuit Pakistan vervolgde u uw reis over land tot in België. U diende hier op 21 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Ongeveer 40 dagen na uw vertrek uit Afghanistan kwamen de taliban langs bij u thuis op zoek naar u. Ze vroegen aan uw vader waar u was. Tijdens dit bezoek overhandigden ze een brief waarin stond dat u zich bij het politiebureau te Kunar moest aanmelden. Sindsdien trachten de taliban via anderen informatie te bekomen over uw verblijfplaats.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw Afghaans identiteitsbewijs (origineel); uw schooldocumenten (origineel); een waarderingsbrief geschreven door uw werkgever (origineel); een waarderingsbrief geschreven door het zesde bataljon (origineel); een brief van de dorpsouderen (origineel); twee dreigbrieven van de taliban (origineel); een brief geschreven door de nationale veiligheidsdiensten (origineel); een doorlatingsbewijs in verband met uw tewerkstelling (origineel); een brief opgesteld door het zesde bataljon gericht aan het politiedepartement van Kunar in verband met uw strafblad (origineel); een garantstellingsbrief (origineel); een brief opgesteld door uw werkgever gericht aan de commandant van de tweede Palay brigade (origineel); een meldingsbrief van de taliban (origineel); vier foto's van de neef van uw vader; een schermafbeelding van een artikel; en de enveloppe waarin de documenten u werden opgestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier; moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken; en het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te worden gedood door de taliban. U bracht eten naar het zesde bataljon in Dara-e-Pech. De taliban eisten één maand voor uw vertrek dat u zou stoppen met uw job. U ging echter niet in op hun eis en bleef werken.

Na het ontvangen van de tweede dreigbrief besloot uw familie dat u Afghanistan diende te verlaten. Er dient echter te worden opgemerkt dat uw verklaringen gekenmerkt worden door onaannemelijkheden waardoor het Commissariaat-generaal geen geloof kan hechten aan uw asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk kunnen maken hoe de taliban op de hoogte waren van uw tewerkstelling. U hield uw tewerkstelling geheim voor de dorpelingen en uw vrienden omwille van uw veiligheid (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 20 maart 2023 [hierna NPO1], p. 18 – 20; en notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 26 april 2023 [hierna NPO2], p. 3 en 4). Uit uw verklaringen blijkt dat enkel uw leidinggevenden en uw vader op de hoogte waren van wat u precies deed. Binnen het bedrijf wisten de werknemers niet wat het concrete takenpakket was van de collega's. U verklaarde dat men hierover geen vragen mocht stellen. U gaf zelfs aan dat andere collega's niet wisten dat het bedrijf banden had met de overheid (NPO2, p. 6 en 7). Tijdens het persoonlijk onderhoud kon u niet verklaren hoe de taliban op de hoogte waren van uw tewerkstelling bij het bedrijf van A. A. en hoe de taliban bovendien wisten dat specifiek u voedsel leverde aan de voormalige Afghaanse overheid (NPO1, p. 20 en NPO2, p. 3). Zelfs indien iemand op de hoogte was van uw tewerkstelling binnen het bedrijf Arif Rahim Karimi kan dit nog niet verklaren hoe de taliban wisten dat net u diegene was die voedsel bracht naar het zesde bataljon in Dara-e-Pech. Dergelijke informatie werd immers niet gedeeld binnen het bedrijf.

Daarnaast mag uw reactie op de eerste dreigbrief van de taliban verbazen. U verklaarde voorzorgsmaatregelen te hebben genomen door uw werkuren en kledij te veranderen (NPO1, p. 21 en NPO2, p. 10). Er dient echter te worden gewezen op het feit dat u geen voorzorgsmaatregelen nam met betrekking tot uw verblijf in het dorp. De voorzorgsmaatregelen die u nam in het kader van uw woon-werkverkeer en de afstanden die u in het kader van uw tewerkstelling aflegde, konden u niet beschermen voor wat mogelijks kon gebeuren eens u in het dorp aankwam of in uw woning was. Dat de weg die u aflegde onder controle was van de overheid, is geen veiligheidsgarantie voor wanneer u zich thuis bevindt (NPO1, p. 20). Het gegeven dat de taliban een dreigbrief afgaven via de moskee wil zeggen dat ze u kunnen benaderen of viseren in uw onmiddellijke omgeving. Bovendien was ook uw veiligheid in het dorp niet volledig gegarandeerd ondanks u verklaarde dat de overheid de controle had en de algemene veiligheidssituatie goed was. U gaf namelijk aan dat er in de nacht mensen kwamen waarvan niemand wist wie ze zijn (NPO1, p. 15). De taliban waren overal actief ondanks ze niet zichtbaar rondliepen in de regio. Bovendien werden er dreigbrieven achtergelaten in het dorp en werden sommige mensen vermoord in geheimzinnige omstandigheden (NPO2, p. 3). Gedurende één jaar en vier maanden verborg u steeds uw tewerkstelling voor uw vrienden en dorpelingen omwille van uw veiligheid (NPO1, p. 18 en 19). Het mag dan ook verbazen dat u geen concrete voorzorgsmaatregelen nam met betrekking tot uw verblijfplaats nadat u daadwerkelijk bedreigingen ontving. Uw gebrek aan handelen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder gaf u aan dat de door u voorgelegde brief van de dorpsouderen werd opgesteld op vraag van het bedrijf waarvoor u werkte. Het bedrijf wou een officieel bewijs waarin de dorpsouderen bevestigden dat u problemen had omwille van de taliban (NPO1, p. 17). U kon echter niet aangeven waarom het bedrijf deze brief nodig had. U zei dat ze de brief misschien zouden voorleggen aan het commissariaat van de politie of dat deze brief nodig was voor de interne werking van het bedrijf. Er dient echter te worden opgemerkt dat de brief werd opgesteld op 25.04.1400 (volgens de Afghaanse kalender, stemt in de westerse kalender overeen met 16 juli 2021). Dit is dezelfde dag als waarop u beweerde het dorp te hebben verlaten (NPO1, p. 19). Het mag verder verbazen dat u niet eerder deze brief liet opstellen om aan uw baas aan te tonen dat u problemen had met de taliban. Bovendien is het vreemd dat uw werkgever deze brief nog nodig had daar u reeds van de nationale veiligheidsdiensten bevestiging had gekregen dat u daadwerkelijk het doelwit was geworden van de taliban. U verklaarde daarenboven dat uw werkgever na het ontvangen van de eerste dreigbrief reeds contact had opgenomen met de nationale veiligheidsdiensten (NPO2, p. 9). In het kader van deze vaststelling is het dan ook vreemd dat u deze brief niet eerder diende te bezorgen, nog voor er contact werd opgenomen met de veiligheidsdiensten. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er danig worden getwijfeld aan het doel en de authenticiteit van de brief opgesteld door de dorpsouderen.

Bovendien doet ook de manier waarop u de brief van de nationale veiligheidsdiensten ontving de wenkbrauwen fronsen. Volgens uw verklaringen ontving u de brief van de veiligheidsdiensten via de malik (NPO1, p. 18 en p. 21). Het mag echter verbazen dat de nationale veiligheidsdiensten ervoor kozen om de brief via de malik aan u te bezorgen. Na ontvangst van de taliban hun eerste dreigbrief ging u samen met uw vader naar uw werkgever Haji S..

Hij nam op zijn beurt contact op met de voormalige Afghaanse overheid. Ondanks u de eerste dreigbrief via de malik ontving bleek uit uw verklaringen niet dat de malik betrokken werd bij de bedreigingen van de taliban en uw persoonlijke veiligheidssituatie. U verklaarde namelijk dat de malik niet op de hoogte werd gebracht over het feit dat u een dreigbrief had ontvangen (NPO2, p. 9). Gezien het nauwe contact tussen uw werkgever en de voormalige Afghaanse overheid is dan ook het weinig aannemelijk dat de nationale veiligheidsdiensten plots hun brief afgaven via de malik en niet uw werkgever.

Daarnaast kunnen er twijfels worden geplaatst bij uw reactie op het ontvangen van de brief van de nationale veiligheidsdienst. U omschreef het ontvangen van deze brief als een serieuze zaak. Na het ontvangen van deze brief bleef u thuis (NPO1, p. 21). U gaf aan bang en gechoqueerd te zijn geweest (NPO2, p. 13). Toch besloot u om nog ongeveer vijf dagen thuis te blijven. U verliet Afghanistan pas na het ontvangen van de

taliban hun tweede dreigbrief. Er dient te worden benadrukt dat thuis blijven uw veiligheid niet verbeterde nog garandeerde. U verklaarde dat u niet naar buiten ging omdat de persoon die informatie doorgaf aan de taliban in verband met uw tewerkstelling, ook kon doorgeven wanneer u al dan niet thuis was (NPO1, p. 22). Er kan dus worden besloten dat u beseftte dat de taliban u ook thuis konden viseren. Dat u desalniettemin dit besef geen concrete of directe acties ondernam gedurende ongeveer vijf dagen ondermijnt in ernstige mate uw vrees voor vervolging. Er mag redelijkerwijs verwacht worden dat u concrete acties ondernam na de brief van de nationale veiligheidsdienst zoals bijvoorbeeld tijdelijk ergens anders onderdak te zoeken.

Verder verklaarde u dat uw familie helemaal in de war was en niet wist wat te doen. Uw vader had voorgesteld om een document te laten op te maken en nadien voor te leggen aan het politiecommissariaat met als doel veiligheidsmaatregelen te krijgen voor u. Echter voordat uw familie daadwerkelijk deze stappen kon ondernemen, kreeg u reeds een tweede dreigbrief van de taliban (NPO1, p. 22). Deze uitleg is echter weinig overtuigend. Na het ontvangen van de brief van de nationale veiligheidsdienst hadden u en uw familie meerdere dagen de tijd om stappen te ondernemen, wat jullie niet deden.

Bovendien konden ook uw verklaringen over de gebeurtenissen na uw vertrek niet overtuigen. U verklaarde dat de taliban ongeveer 40 dagen na uw vertrek uit Afghanistan langskwamen. Tijdens hun bezoek gaven ze een meldingsbrief af. In de brief droegen de taliban u op om zich aan te melden bij het politiebureau op 21.01.1443 (volgens de Islamitische kalender, komt in de westerse kalender overeen met 30 augustus 2021). Er dient te worden opgemerkt dat u bij de DVZ niet aanhaalde dat de taliban tijdens hun bezoek een brief afgaven. Nochtans was hiervan op de hoogte tijdens uw gesprek bij de DVZ (NPO1, p. 7). Wanneer hiermee geconfronteerd gaf u vooreerst aan wel te hebben gesproken over de brief. U kon echter niet aangeven of het werd genoteerd of niet (NPO2, p. 18). Er dient te worden benadrukt dat u uw verklaringen bij de DVZ uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende nadat deze aan u werden voorgelezen. Hiermee gaf u aan dat deze verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Het is dan ook opmerkelijk dat u tijdens de twee persoonlijk onderhouds bij het Commissariaat-generaal niets zei over het gegeven dat uw verklaringen over de taliban hun derde brief niet werden genoteerd. Het mag verbazen dat u bij de DVZ niet vermeldde dat u door de taliban in beschuldiging wordt gesteld van iets en er een zaak tegen u liep of lopende is. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal kon u spontaan aangeven dat er aan uw vader werd gevraagd dat u zich zou aanmelden bij de taliban (NPO1, p. 7 en NPO2, p. 18). Dat u dit niet kon aangeven tijdens uw gesprek bij de DVZ roept ernstige vragen op, temeer u daar expliciet werd gevraagd of er een proces lopende is tegen u bij een rechtbank (Vragenlijst CGVS, vraag 3.2.). Gezien het hier gaat om een kernelement in uw asielrelaas mag redelijkerwijs worden verwacht dat u dit eerder vermeldde. Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onder druk te staan.

Verder is het vreemd dat de taliban nog tijd staken in het opstellen van deze brief. In de tweede dreigbrief die u ontving werd u immers reeds duidelijk ter dood veroordeeld. Dat de taliban u alsnog een derde brief zouden sturen met de vraag u te melden bij het hoofdkwartier van de politie in Kunar is in het licht daarvan weinig aannemelijk. Daarnaast kwamen uw verklaringen over dit bezoek niet verder dan enkele algemene beweringen. U kon bijvoorbeeld niet aangeven hoeveel talibanleden er langskwamen (NPO1, p. 7 en p. 24). Vooreerst deed u uitschijnen dat u hiernaar niet vroeg (NPO1, p. 7). Deze informatie was namelijk niet belangrijk voor u. Volgens u doen de taliban steeds moeilijk als ze iemand komen opzoeken thuis en gebruiken ze geweld. U voegde er echter aan toe dat uw vader hierover niets heeft gezegd (NPO1, p. 8). Dat u niet meer moeite heeft gedaan om meer informatie over dit bezoek te achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging, is een houding die geenszins in overeenstemming is te brengen met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vrees voor vervolging. Uw nalaten ter zake ondermijnt de ernst van uw vrees. Daarnaast doet het ook verbazen dat uw familie na het bezoek van de taliban geen enkele voorzorgsmaatregelen nam. U verklaarde enkel dat ze voorzichtig zijn, vooral wanneer ze contact met u opnemen (NPO1, p. 24). Dat ze geen verdere voorzorgsmaatregelen namen, wetende dat er een onderzoek tegen u loopt bij de rechtbank van de taliban (NPO2, p. 18), is niet aannemelijk.

Verder legde u weinig coherente verklaringen af met betrekking tot de taliban hun verdere acties na uw vertrek uit Afghanistan. U vernam dat de taliban aan dorpelingen vragen of u nog steeds in de regio woont. Later bleek dat u enkel denkt dat de taliban u nog steeds zoeken. Volgens u vernamen de taliban via dorpelingen dat u niet meer in het dorp bent waardoor de taliban niet langer rechtstreeks contact zoeken met uw familie (NPO1, p. 8 en p. 23-24). U slaagde er echter niet in duidelijk aan te geven waarom u denkt dat de taliban na uw vertrek informatie inwonnen over u bij de dorpelingen. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u opnieuw dat u denkt dat de taliban uw ouders achtervolgen. Opnieuw kon u niet aangeven waarom u dit denkt (NPO2, p. 8). Finaal verklaarde u dat de taliban uw familie waarschijnlijk aan het martelen zijn (NPO2, p. 18). Uw familie geeft echter niet meer informatie uit schrik dat u zou terugkeren

naar Afghanistan. Tijdens de beide persoonlijke onderhouden kwam u niet verder dan het uiten van blote beweringen die u op geen enkele manier weet te staven. Uw vage en incoherente verklaringen over het al dan niet handelen van de taliban konden allerminst overtuigen.

Voorts mag het verbazen dat de taliban geen concrete stappen ondernamen tegen uw familie. Dat de taliban na hun bezoek aan uw familie enkel vragen stelden aan de dorpelingen in verband met uw huidige verblijfplaats is weinig ernstig te nemen. Verwacht mag worden dat de taliban verdere stappen ondernamen nadat u zich niet had aangemeld. Ze formaliseerden namelijk hun beschuldigingen tegen u door een zaak op te starten en u te vragen zich aan te melden bij hun rechtbank in het kader van hun onderzoek.

Volledigheidshalve dient te worden verwezen naar uw verklaringen in verband met het recente overlijden van de neef van uw vader. U werd over zijn overlijden op de hoogte gebracht door uw ouders. Volgens u werd hij vermoord omwille van zijn werk bij de nationale politie (NPO1, p. 25 en NPO2, p. 16-17). Op basis van de schermafbilding die u voorlegde van een krantenartikel kan echter niet worden besloten dat de man daadwerkelijk de neef is van uw vader; noch dat hij door de taliban werd vermoord omwille van zijn tewerkstelling bij de nationale politie.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen slaagde u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit ogenblik; wat u betreft; een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Uw taskara, uw schooldocumenten en bachelordiploma, uw werkdocumenten, de waarderingscertificaten uitgegeven door het 6de bataljon en uw werkgever ondersteunen enkel uw verklaringen over uw identiteit, uw opleidingsniveau en uw professionele activiteiten. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De drie brieven van de taliban werden hierboven al inhoudelijk besproken. Bijkomend mag niet vergeten worden dat Afghaanse documenten in het algemeen weinig bewijswaarde hebben. Ze hebben hierdoor slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van het asielrelaas. Zo blijkt het bijzonder moeilijk om echte van valse Afghaanse documenten te onderscheiden. Daarnaast worden er vervalste talibanbrieven verkocht aan verzoekers om internationale bescherming om hun asielrelaas te ondersteunen. Ook de door u neergelegde documenten kunnen vervalst zijn of enkel en alleen opgesteld zijn met het oog op uw verzoek om internationale bescherming. Ook de brief opgesteld door de dorpsouderen werd hierboven reeds besproken. Verder hebben de documenten in verband met de neef van uw vader weinig relevantie voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Zoals reeds vermeld kan er op basis van zijn foto's en de schermafbilding van een nieuwsartikel onmogelijk worden vastgesteld dat hij een ver familielid is van u.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774

burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke

situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn.

Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie

verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden.

Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of

uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan.

Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in

het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat de verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door de verzoeker ook niet betwist.

2.3. Verzoekschrift en stukken

2.3.1. Verzoeker voert twee middelen aan die hij uiteenzet als volgt:

"Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 en van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Volgens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet: "De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

2

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een anderland waarvan hij de nationaliteit kan invoeren". Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoeker, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.

In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002).

1. Toekenning van de vluchtelingenstatus

• Voorafgaande opmerking: aangaande verzoekers gebrek aan tegenspraak en het grote aantal ingediende originele stukken

Er zij op gewezen dat de beslissing van het CGVS uitsluitend gebaseerd was op "onaanemelijkheden", het CGVS vond geen tegenspraak in de verklaringen van verzoeker, die zijn verhaal consistent, precies en volledig had beschreven - als uw Raad alle NPO leest, zie Uw hoe volledig zijn antwoorden waren - tijdens twee persoonlijke gesprekken van vier uur!

Het CGVS kwam tot zijn negatieve beslissing door te stellen dat "het te verwachten was" dat verzoeker op een of andere manier zou hebben gehandeld, dat zijn familie deze of gene maatregel zou hebben genomen en dat de Taliban op een of andere manier zou hebben gehandeld. Dit soort beslissingen van het CGVS betekent dat de analyse van de verzoek voor internationale bescherming afhangt van een volledig subjectieve beoordeling, waardoor het zo goed als onmogelijk wordt om de vluchtelingenstatus te verkrijgen, aangezien het voldoende is dat het CGVS het tegenovergestelde standpunt inneemt van verzoeker om te oordelen dat zijn reacties en de acties van de Taliban niet logisch zijn. Voor zover we weten is er niet één manier voor de Taliban om te handelen en is er niet één manier om te reageren op de dreiging van een gewapende groep. Deze beslissing van het CGVS is verkeerd omdat Meneer Q., een goed opgeleide en coherente asielzoeker, zijn asielverhaal consistent, duidelijk en precies heeft uitgelegd.

Artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan".

Verzoeker heeft getracht aan elk van deze cumulatieve voorwaarden te voldoen, had het CGVS ertoe moeten brengen hem het voordeel van de twijfel te geven en hem als vluchteling te erkennen.

Bovendien is de analyse van de door verzoeker overgelegde documenten, die zeer talrijk en origineel zijn, helemaal niet voldoende (uiteindelijk wordt enkel de brief van de dorpsoudsten in concreto geanalyseerd). Wat bijvoorbeeld de dreigbrieven van de taliban betreft, stelt het CGVS eenvoudigweg dat "de drie brieven van de taliban hierboven al inhoudelijk werden besproken", dit is absoluut niet waar, aangezien de enige

analyse die van deze brieven wordt gemaakt, de reactie van de verzoeker erop is en, uiteindelijk, het feit dat de Taliban lang hebben gewacht tussen de 2de en de 3de brief. Er is dus geen sprake van een analyse van de inhoud van de dreigbrieven. Hetzelfde geldt voor de brief van de veiligheidsdienst, die een sluitend officieel document is dat de problemen van verzoeker ondersteunt.

Ten slotte werkte verzoeker voor de Afghaanse overheid, wat niet ter discussie staat.

Daarom had het CGVS op zijn minst het risico op vervolging bij terugkeer moeten analyseren, voornamelijk vanwege zijn banden met de vorige regering, nu de Taliban aan de macht zijn. Het is volkomen logisch en te verwachten dat als Meneer Q. zou terugkeren, hij slecht zou worden gezien, voornamelijk vanwege zijn vroegere werk. Dit is zelfs de angst die hij oproept als hem wordt gevraagd wat hij vreest in het geval van zijn terugkeer. (NPO 1, p. 19).

- Aangaande hoe de Taliban van zijn werk op de hoogte waren Het CGVS verwijt verzoeker dat hij niet kon uitleggen hoe de Taliban op de hoogte waren gebracht van zijn werk, en meer bepaald van zijn precies functie om voedsel te leveren aan de voormalige Afghaanse regering (bestreden beslissing, p. 2).

Deze handelwijze van het CGVS is onrechtvaardig: het valt moeilijk in te zien waarom de Taliban, die verzoeker met dreigbrieven hebben bedreigd, de tijd zouden nemen om verzoeker de identiteit van hun spionnen in het dorp te onthullen! Gevraagd om uit te leggen hoe de Taliban op de hoogte waren geraakt van zijn werk, legde verzoeker heel logisch uit:

Hoe kwamen de taliban te weten dat u voedsel bracht aan het leger?

De taliban hebben hun eigen mensen, of degene die informatie verzamelt voor de taliban maar wij kennen die persoon niet. Mijn vader tot nu toe, hij wordt zo verdrietig, wie zou die Informatie hebben doorgegeven aan de taliban. Ik was de oudste zoon thuis, ik was de rechterhand van mijn vader. Mijn broers waren klein, mijn zussen gingen naar school. Mijn vader had me nodig om te zorgen voor het gezin. (NPO 1, p. 20)

De plus, le requérant explique tout de même que les villageois le voyaient partir très tôt au travail : Zagen mensen, of de dorpelingen, dat u er elke dag naar toe ging?

Ze zagen me dat ik van mijn huis vertrok, maar niemand wist wat voor werk ik deed. Meestal ging ik in de vroege ochtend en in die tijd was er bijna iemand op straat. (NPO 2, p. 6).

Deze eerste grief van het CGVS kwam uiteindelijk neer op het verwijt aan verzoeker dat hij voorzichtig was geweest, dat hij zijn uiterste best had gedaan om zijn werk niet aan de dorpelingen te onthullen. Als verzoeker had beweerd dat iedereen op de hoogte was van zijn werk voor de overheid, had het CGVS evengoed kunnen zeggen dat het niet verstandig was van verzoeker om zijn werk bekend te maken toen de Taliban in de regio waren.

Zelfs nu nog weet zijn familie niet hoe de Taliban aan deze informatie zijn gekomen, zoals verzoeker tijdens zijn onderhoud uitlegde. Dit is een vraag die Meneer Q. zich vandaag de dag nog steeds stelt.

- Aangaande verzoekers reactie na het eerste brief

Het CGVS verwijt verzoeker dat hij na de eerste dreigbrief in het dorp was gebleven. Volgens het CGVS bood het feit dat het dorp door de overheid werd gecontroleerd geen bescherming wanneer hij thuis was. Als de Taliban brieven bij de moskee konden achterlaten, betekende dit dat ze verzoeker thuis als doelwit konden nemen (bestreden beslissing, p. 2).

Verzoeker bleef niet "gewoon" in het dorp en zette zijn werk voort alsof er niets was gebeurd; hij gaf deze brief rechtstreeks aan zijn baas (NPO 1, p. 18), die de veiligheidsdiensten inlichtte, en hij veranderde zijn tijdschema en zijn kleding. De verklaringen van verzoeker waren consistent en zijn gedrag logisch, aangezien zijn baas hem verzekerde dat hij zijn werk kon voortzetten :

Hoe probeerde uw werkgever u te beschermen nadat u die eerste dreigbrief ontving?

Want hij was de vriend en kennis van mijn vader. Hij was ook bezorgd over mijn veiligheid. Hij nam contact met de inlichtingen, hoofd van de 6de eenheid. Hij heeft met hem gesproken. Vandaar heeft hij me verteld: ik heb allé informatie gekregen over jou. Je mag blijven werken tot de volgende, als er iets gebeurt, dan laat je ons weten.

Hoe reageerde u op het advies van de 6de eenheid dat u moest blijven werken?

Toen ze hebben mij dat gezegd, ik heb tegen die meneer Haji S. gezegd: je weet dat ik de oudste zoon van mijn familie ben. Ik wil niet op een dood sterven dat mijn familie blijft hun leven daarover denken. Hij heeft me weer beloofd en gezegd, ik heb allé informatie gehaald, de weg is onder de controle van de overheid. Je mag rustig uw werk doen. Als er nog iets gebeurt, dan nemen we andere stappen.

Hoe reageerde uw familie op dit advies?

De eerste persoon die had gereageerd over het advies was mijn vader. Mijn vader zei tegen me: ik ken die Haji. Hij is een goede persoon. Je moet wel voorzichtig zijn.

Als je iets ziet, je voelt dat het gevaarlijk is voor jou. Dan moet je het direct aan hem of ons laten weten. We moeten niet stoppen met het steunen van de overheid. Voor ons, de dorpelingen, het nationale leger betekent heel veel op dit moment. Ze hadden veel gedaan voor ons, we moesten hen blijven steunen en helpen zolang we kunnen. Mijn vader heeft gezegd, die Haji heeft hem verteld dat ze hebben wel garantie gegeven van de veiligheidsdienst van de inlichtingendienst, ze doen hun best over mijn veiligheid. Als jullie of wij hebben informatie over de veiligheid van uw zoon, we zullen jullie verwittigen.

U sprak met uw baas in het bedrijf over de brief. Nam u nog andere voorzorgsmaatregelen?

Ja zoals ik heb de uren van mijn vertrek veranderd. Ik heb mijn kledij veranderd. Als ik naar bulten Ing t-s zeer voorzichtig, Normaal! gezien, het hoofd van de legists ze moesten alle info m t e dagelijks doorgeven ,

zoals veiligheidssituatie onderweg. Ik had nog extra vragen aan hem. Was onder controle onderweg, geen oorlog of geen gevecht. Zo'n dingen heb ik wel gedaan.

Als u iets gevaarlijk zag, dan moest u de veiligheidsdiensten inlichten. Hoe moest u dit doen?

Ze zeiden tegen mij dat als ik voel iets of ik zie iemand dat voor mij die een persoon is> die niet betrouwbaar is, of iemand wil mijn auto stoppen, of iemand volgt me, dan moest ik op de dichtste pl van de overheid, de dichtste checkpost of district centrum of inlichtingendienst, ik moe naar daar gaan en mezelf melden en zeggen wie ik ben, wat mijn werk was. Dat was het werk van die dienst de informatie bracht, ik moest wachten tot ze me toestemming gaven om verder te gaan. (NPO 1, pp. 20 et 21)

Tijdens de tweede onderhoud legde verzoeker opnieuw precies en nauwkeurig uit welke veranderingen hij in zijn dagelijks leven had aangebracht om te voorkomen dat hij gevaar liep (NPO 2, pp. 9 en 10). Hij zei ook dat zijn verantwoordelijke zich vaak zorgen maakte over zijn veiligheid en dat hem zelfs was gevraagd of hij een wapen wilde (NPO 2, pp. 12 en 13).

Het CGVS stelt eenvoudigweg dat de Taliban verzoeker thuis hadden kunnen bereiken, maar verzoeker betwist deze stelling: zijn huis stond in het centrum van de stad, was volledig beschermd en verzoeker achtte zich niet veiliger dan thuis. De Taliban konden in zijn regio hun wapens niet gebruiken, hooguit bedreigingen en brieven. Als ze hun wapens hadden gebruikt, hadden ze te maken gehad met représailles van de regering. En verzoeker vraagt zich af waar hij anders heen had kunnen gaan; nergens was het veiliger dan thuis. In Kunar hadden de taliban bijvoorbeeld de districten Raziabad en Naray al ingenomen (nog niet Asadabad, waar verzoeker vandaan komt), dus verzoeker koos ervoor om in zijn stad te blijven, waar hij veilig was. Eisen dat verzoeker moet zijn verhuisd na een eerste waarschuwing van de Taliban, bijvoorbeeld - iets wat veel werknemers van de vorige regering kregen - is onredelijk van het CGVS.

- Aangaande de voorgelegde brieven van de dorpsoudsten en van de veiligheidsdiensten

Ten eerste betwist het CGVS de authenticiteit van de brief van de dorpsoudsten die verzoeker heeft overgelegd, aangezien verzoeker niet kan uitleggen waarom zijn bedrijf een dergelijke brief nodig zou hebben (bestreden beslissing, pp. 2 en 3). De datum van de genoemde brief is niet de datum waarop deze door de dorpsoudsten is geschreven; wanneer de dorpsoudsten vernemen dat een persoon in gevaar is, zoals het geval was met Meneer Q., schrijven zij een dergelijke brief om te getuigen van de problemen van de persoon in kwestie en om in geval van verdwijning van die persoon bijvoorbeeld contact op te kunnen nemen met de veiligheidsdiensten.

Ze schrijven de brief echter en vervolgens ondertekent elk van de dorpsoudsten het: er kan dus een gat van enkele dagen zitten tussen het moment waarop zo'n brief wordt geschreven en het moment waarop hij wordt bezorgd. Verzoeker betreurt het dat er slechts twee vragen werden gesteld over deze brief als

het CGVS niet begreep waarom de brief gedateerd was op 25/4/1400 (NPO 1, p. 17); als hem om uitleg was gevraagd, had hij kunnen zeggen dat de veiligheidsdiensten op 20/4/1400 de brief stuurden waarin werd uitgelegd dat het leven van Meneer Q. in gevaar was, deze aan de malik gaven en vanaf die dag besloten de malik en de dorpsoudsten de brief te schrijven om te getuigen van de bedreigingen tegen verzoeker (daarom ondertekende de malik ook deze brief van de dorpsoudsten – NPO 1, p. 14).

Ten tweede begrijpt het CGVS niet waarom de nationale veiligheidsdiensten de brief aan de Malik hebben overhandigd en niet aan de werkgever van Meneer Q. (bestreden beslissing, p. 3).

Het is een louter subjectieve beoordeling - gebaseerd op geen enkele bron - dat het CGVS stelt dat de veiligheidsdiensten de brief aan verzoekers werkgever hadden moeten overhandigen; verzoeker legt immers meermaals uit dat de Malik voortdurend in contact staat met de overheid, dat ze zelfs samenwerken en dat de Malik de tussenpersoon is tussen de dorpingen en de overheid (NPO 1, p. 16; NPO 2, pp. 9 en 14, bijvoorbeeld). Verzoeker geeft aan dat het in Afghanistan zo werkt: de veiligheidsdienst informeert de malik of de dorpsoudsten over de veiligheid van de persoon en geeft deze informatie niet aan een privépersoon, zoals zijn werkgever.

- Aangaande de reactie van verzoeker en zijn familie op het ontvangen van de brief van de nationale veiligheidsdienst Het CGVS verwijt verzoeker dat hij na de ontvangst van de brief van de nationale veiligheidsdienst nog vijf dagen thuis is gebleven, hoewel zijn veiligheid daardoor niet werd gegarandeerd. Volgens het CGVS kon redelijkerwijze van de verzoeker of zijn familie worden verwacht dat zij concrete stappen zouden ondernemen (bestreden beslissing, p. 3).

Verzoeker betwist de redenering van het CGVS, aangezien de brief van de veiligheidsdienst Meneer Q. meedeelde dat hij zijn woning niet meer mocht verlaten. Verzoeker begrijpt dus niet wat hij volgens het CGVS had moeten doen toen de staatsdiensten hem adviseerden om zijn woning niet te verlaten. Deze vijf dagen gingen erg snel voorbij en de ontvangst van de tweede dreigbrief versnelde het vertrek van verzoeker alleen maar, maar een reis naar het buitenland is niet van de ene op de andere dag voorbereid en, zoals hij uitlegt, wisten hij en zijn familie niet hoe ze in deze noodsituatie het beste konden handelen om zijn veiligheid te garanderen.

- Aangaande de gebeurtenissen na verzoekers vertrek

Ten eerste verwijt het CGVS verzoeker dat hij aan de DVZ niet heeft vermeld dat de Taliban zijn familie bij hun huis een brief hebben overhandigd. Temeer daar hem tijdens dit gesprek met DVZ expliciet werd gevraagd of er een gerechtelijke procedure tegen hem was opgestart (bestreden beslissing, p. 3).

Verzoeker heeft op vraag 3.2 van de vragenlijst niet geantwoord - en zou dat ook nooit hebben gedaan - dat er een procedure tegen hem was gestart omdat er geen gerechtelijke procedure tegen hem liep. Een dagvaarding om te verschijnen op een politiebureau van de Taliban, dat verzoeker niet beschouwt als een openbare, gerechtelijke of overheidsinstelling, is dus geen gerechtelijke procedure zoals dat wel het geval zou zijn geweest voor een rechtbank van de voormalige regering. Anderzijds beweert hij, zoals hij ook in de onderhouden heeft gedaan, dat hij duidelijk heeft gemaakt dat de Taliban een brief hebben achtergelaten toen zij zijn huis bezochten. Ten tweede vindt het CGVS het verwonderlijk dat de Taliban er zo lang over deden om deze derde brief te schrijven (bestreden beslissing, p. 3).

Verzoeker kan niet logisch verklaren waarom de Taliban op de ene of andere manier handelden; er dient echter te worden opgemerkt dat ze tussen de 1ste en 2de brief al ongeveer 30 dagen nodig hadden (NPO 1, p. 22), zodat de tijd die ze nemen om de 3de brief te schrijven niet zo verwonderlijk is. Deze brief is de manier van de Taliban om verzoeker te waarschuwen dat ze hem zullen doden waar ze hem vinden. Ten derde verwijt het CGVS verzoeker dat hij zich onvoldoende had geïnformeerd over de bezoeken van de Taliban na zijn vertrek (bestreden beslissing, pp. 3 en 4).

Het vond het ook verrassend dat zijn familie geen veiligheidsmaatregelen had genomen (bestreden beslissing, biz. 4).

Verzoeker heeft echter herhaaldelijk verklaard dat zijn familie hem niets meedeelde, afgezien van zeer algemeen nieuws: (NPO 1, p. 7; NPO 2, pp. 8 en 18). De familie van verzoeker is bang dat hun gesprekken worden afgeluisterd, dus praten ze in algemeenheden maar vertellen ze hem niets concreets. Bovendien vroeg het CGVS aan verzoeker of zijn familie hulp had gezocht, maar deze vraag is zeer verrassend, aangezien sinds verzoeker was vertrokken, de Taliban aan de macht zijn en hij niet echt begrijpt waar zijn familie terecht kan om hulp te zoeken (NPO 1, p. 24). Hetzelfde geldt voor de veiligheidsmaatregelen: behalve het land verlaten, weet verzoeker niet wat zijn gezin zou kunnen doen om niet in gevaar te komen!

Ten vierde bekritiseerde het CGVS verzoeker voor zijn inconsistente verklaringen over de acties van de Taliban na zijn vertrek (bestreden beslissing, p. 4). Verzoeker is niet inconsistent, maar doet gewoon veronderstellingen, aangezien zijn familie hem niet wil vertellen wat er werkelijk gebeurt:

Uiteraard heeft u zich niet aangemeld omdat u niet in Afghanistan was, wat is er nadien gebeurd?

Daarna was een soort, de taliban blijven informeren over mij als ik thuis ben of niet; als ik in de regio ben of niet want ik heb mezelf niet gemeld want ik was niet fysiek aanwezig. Ze hebben wel, zoals ik heb gehoord, ze vroegen aan de dorpingen over mij. Als die persoon hier nog woont of niet. Welke vragen stelde u aan uw familie in verband met dit bezoek van de taliban na uw vertrek? Ik heb gevraagd, soort grondig gevraagd over het bezoek van de taliban. Maar ik weet het, als taliban om iemand komen, doen ze moeilijk, ze gebruiken geweld. Ze slaan de mensen. Mijn vader heeft er niets over gezegd. De taliban waren hier, met een briefje, en vragen over jou. Heeft de taliban nadien nog rechtstreeks contact gezocht met uw familie? Neen, ze hebben geen contact gezocht, rechtstreeks. Maar wel, ze hebben geïnformeerd over mij als ik daar was of niet.

Bij wie zocht de taliban informatie over u?

Zoals ik denk, vlakbij ons huis, daar was een plaats waar we soms zaten, de vrienden en de jongeren. Er was daar ook een winkel. Mijn jongere broer gaat er soms naartoe, na mijn vertrek. Daar hebben ze gezegd dat de taliban daar veel passcert. Ze geven veel aandacht, ze blijven kijken om iedereen. Vandaar, ik denk, ze waren op zoek naar mij.

Maar u weet dit niet zeker?

Wat ik denk, de taliban hadden zich zeker geïnformeerd over mij. Ze hebben de informatie gekregen dat ik niet meer in het dorp ben. Vandaar, ze hebben geen rechtstreeks contact gezocht met mijn vader. Wie zou informatie over u gedeeld hebben met de taliban?

Zoals jullie weten, dat is niet gemakkelijk voor een vader of een moeder om zijn zoon zomaar te vertrekken. De oude zoon voor de familie, hij heeft gestudeerd, hij is gegroeid samen met de ouders. Dat stoort enorm voor de moeders en de vaders.

Over wie zou informatie kunnen doorgeven aan de taliban dat ik ben vertrokken, dat kunnen de eigen mensen van de taliban zijn, de spionnen of de informanten. (NPO 1, p. 8)

Verzoeker heeft dus geen concrete informatie over zijn familie: als hij met hen praat, heeft hij gewoon de indruk dat het slecht met hen gaat, dat ze gemarteld worden, dat ze zich onder controle van de Taliban voelen. Maar zijn familie wil er niet met hem over praten.

2. Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet
In subsidiaire orde, vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend in overeenstemming met artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 15 van Richtlijn 2004/83/EG: "Ernstige schade bestaat uit:

a) de doodstraf of executie; of

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of

c) ernstige en individuele bedreiging van het /even of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

De Raad van State heeft met betrekking tot deze bepaling reeds verklaard dat : '7a Cour de justice de l'Union européenne a rappelé que les notions de «torture ou de traitement ou sanctions inhumains ou dégradants du demandeur dans son pays d'origine» devaient s'interpréter suivant la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme à propos de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales; qu'elle considère à cet égard (arrêt Saadi c. Italie du 28 février 2008), que la personne qui invoque la violation de l'article 3 de la Convention, doit démontrer que tant la situation générale dans le pays d'origine que les circonstances propres à son cas témoignent

du risque de traitements inhumains et dégradants en cas de retour dans le pays d'origine, sauf à démontrer son appartenance à un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements; qu'il appartient, dans ce dernier cas, à la personne intéressée de démontrer qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé" (RvS, arrest nr. 218.075 van 16 februari 2012).

• Het risico op ernstig schade als bepaalde in artikel 48/4, §2 b) als gevolg van de précaire socio-economische en de humanitaire situatie Afghanistan wordt geconfronteerd met een ongekende hongersnood: "Le HCR lance un appel pour un soutien accru aux 3,5 millions de personnes déplacées par le conflit en Afghanistan, dont 700 000 pour la seule année 2021. Selon M. Baloch, près de 23 millions de personnes, soit 55% de la population, sont confrontées à des niveaux extrêmes de faim – dont près de neuf millions sont menacés de famine" (ON U Infos, "Éviter la famine : une «priorité immédiate » pour 3,5 millions d'Afghans", 3 december 2021, beschikbaar op: <https://news.un.org/fr/story/2021/12/1109952>).

De helft van de bevolking - ongeveer 23 miljoen mensen - heeft voedselonzekerheid en consumeert niet genoeg voedsel, waarvan 8,7 miljoen met de hongerdood worden bedreigd: "Around 23 million people - half the population - are food insecure, with 8.7 million people at risk of starvation. They are at IPC4 -the 'emergency' level on the global standard for measuring food insecurity, only one step away from 'catastrophe'" (World Food Programme, "Our presence is hope": Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan", 22 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/stories/ourpresence-hope-call-funds-winter-spells-hunger-afghanistan-o>).

Uit het onderzoek van het Wereldvoedselprogramma blijkt dat slechts 98% van de Afghaanse bevolking niet genoeg te eten heeft: "Almost all Afghans do not have enough to eat and a failing economy could tip Afghanistan's increasingly dire situation under Taliban rule into catastrophe next year, the U.N.'s World Food Programme (WFP) said on Tuesday.

WFP surveys showed an estimated 98% of Afghans are not eating enough, with seven in 10 families resorting to borrowing food, which pushes them deeper into poverty, a spokesperson for the agency told reporters" (Reuters, "Afghans face 'avalanche of hunger and destitution' - UN agency", 14 december 2021, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asiapacific/afghans-face-avalanche-hunger-destitution-un-agency-2021-12-14/>).

In het recht inzake internationale bescherming komt artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn overeen met het beginsel van non-refoulement van artikel 3 van het EVRM: "Ernstige schade is (...) b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, die een verzoeker in zijn land van herkomst ten deel is gevallen". Dit artikel is in Belgisch recht omgezet bij artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet. Om een beroep te kunnen doen op artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn, lijkt het echter noodzakelijk dat de humanitaire crisis of de sociaaleconomische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 van het EVRM zou bereiken, het gevolg is van opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of niet-overheidsactoren. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest M'Bodj (HvJ 18 december 2014, Mohamed M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13) de inhoud van artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn verduidelijkt: "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een deraander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen". De verantwoordelijkheid van de betrokken actoren kan echter niet al te strikt worden geïnterpreteerd zonder de inhoud van de subsidiaire bescherming te ondermijnen. Hoewel uit de Kwalificatierichtlijn volgt dat de toepassing van subsidiaire bescherming verantwoordelijkheid van de actoren vereist, impliceert deze verantwoordelijkheid niet dat deze actoren vrijwillig handelen, zonder welke artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn zinloos zou zijn.

In een arrest nr. 257.586 van 1 juli 2021 herinnerde Uw Raad eraan dat« 2.10.3.2. Verzoekers verwijzen daarnaast naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela, die naar hun oordeel onmenselijk en vernederend is, en stellen dat zij bij terugkeer niet zullen kunnen voorzien in hun élémentaire levensbehoeften. De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU - waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt - niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, *M.P.*, § 51).

Gelet op de landeninformatie aangebracht door beide partijen, betwist de Raad niet dat de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela precair is. De Raad meent evenwel naar analogie met de hierboven geciteerde rechtspraak van het Hof dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen, zoals hieronder wordt uiteengezet.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het nonrefoulement beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of de humanitaire situatie die worden veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds, zoals het EHRM zelf uitgebreid toelichtte in zijn uitspraak in de zaak *Sufi en Eimi* (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Eimi/ Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (...). Zulke situatie valt (...) niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daarde schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging

van een actor. Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren), dan kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een rebel risico bestaat dat het betrokken individu bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. (...) Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *M.S. S.* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *Sufi en Eimi*, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in Somalie waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis hoofdzakelijk was te wijten aan de rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisatie opzettelijk hadden geweigerd (...).

In casu kan de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalie, zoals beschreven in de zaak *Sufi en Eimi*. De voornaamste reden waarom de sociaal-economische en humanitaire situatie in Afghanistan zo rampzalig is, is te wijten aan de Taliban. Voordat de Taliban de macht overnamen, leefde de Afghaanse regering al verscheidene jaren van internationale hulp en zag zij de verduistering van deze hulp door de vingers. De

machtsverovering door de Taliban maakte een einde aan de internationale hulp die vele Afghanen in staat stelde te overleven. De VS hebben bijna 10 miljard dollar aan reserves van de Afghaanse centrale bank bevroren, en de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds hebben de hulp opgeschort (*Le Monde*, “Afghanistan ; face à la famine, un responsable des Talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique »”, 7 januari 2022, beschikbaar op:

https://www.lemonde.fr/international/article/2022/01/07/afghanistan-face-a-la-famine-un-responsable-es-Talibans-demande-une-aide-humanitaire_6108594_3210.html). Volgens OSAR, "Sur le plan humanitaire aussi, la situation s'est dramatiquement aggravée, en raison de l'arrêt brutal de l'aide internationale qui a sanctionné la prise du pouvoir par les Talibans. Les villes (qui représentent environ 25 pour cent de la population) sont très durement touchées par la crise économique, car de nombreux habitant-e-s gagnaient leur vie dans des secteurs financés par l'étranger. C'est notamment le cas des fonctionnaires du gouvernement, des militaires, des agent-e-s de police, du personnel des ONG nationales et internationales, mais aussi des employé-e-s des restaurants, des hôtels, des commerces, des universités privées, des maisons de mariage, des supermarchés et d'autres services dont la consommation implique un revenu financé par l'étranger. Mais les régions rurales ne sont pas épargnées à cause de la sécheresse, des mouvements de population et du désastre économique. La situation est particulièrement précaire dans le domaine des services publics qui bénéficiait jusqu'à présent du financement de la communauté internationale : le système éducatif et sanitaire est particulièrement menacé, de même que l'infrastructure rurale et urbaine. Quarante ans de guerre et de déplacements de population, ainsi que des catastrophes naturelles récurrentes ont rendu la population très vulnérable. Les gens disposent en effet de peu de ressources économiques et leur capacité à gérer les conflits en cours s'en ressent fortement. La pandémie de Covid-19 a aggravé les vulnérabilités existantes et érodé davantage encore les mécanismes d'adaptation. Les femmes et les enfants sont toujours frappés de façon disproportionnée dans presque tous les domaines. Quelques semaines à peine après le retrait des troupes internationales, l'Afghanistan est au bord de la catastrophe humanitaire. Le 24 octobre 2021, le ministre suédois du Développement Per Olsson Fridh a averti : « Le pays est sur le point de s'effondrer et cela pourrait arriver plus vite que nous le pensons. »

Accès au travail. L'arrêt de l'aide internationale à l'Afghanistan qui a accompagné le changement de pouvoir a entraîné de nombreux licenciements et donc un recul massif des prestations de service et des revenus. Selon l'AAN, le gouvernement Ghani employait quelque 420 000 fonctionnaires que les Talibans ne peuvent pas rétribuer sans l'aide internationale. Il en va de même des plus de 300 000 anciens membres des ANDSF. Selon les données de la Banque mondiale, le secteur des services et la construction occupaient quant à eux 2,5 millions d'Afghan-e-s. L'arrivée au pouvoir des Talibans a en outre provoqué une fuite massive des cerveaux, une part importante de l'élite instruite qui dirigeait des secteurs spécialisés de la politique gouvernementale et de l'administration ayant pris la fuite. De manière générale, une grande insécurité règne dans le monde du travail. Immédiatement après le changement de pouvoir, beaucoup de personnes ont ainsi eu peur de reprendre les affaires ou leur activité professionnelle. (...)

Accès au logement et à l'électricité. Selon EASO, la majorité de la population afghane vit dans des conditions de logement désastreuses et dispose de ressources financières très limitées. Le secteur formel du logement n'est pas en mesure de mettre à disposition de l'habitat à prix abordable pour le nombre toujours plus important de ménages pauvres et de ménages urbains à bas revenu.

En zone urbaine, plus de 70 pour cent des appartements sont des logements informels inadéquats. Des centaines de milliers de rapatrié-e-s afghan-e-s se battent pour trouver un logement dans les villes où ils et elles aimeraient s'établir. En raison des combats persistants, de nombreuses maisons ont été détruits et n'offrent plus guère de protection contre la chaleur ou le froid. Le gouvernement afghan avait fait de la mise à disposition de logements abordables une priorité. Au cours des trois prochaines années, il comptait attribuer des « certificats d'occupation » à près d'un million de personnes dans les quartiers informels, afin de régulariser ces quartiers situés pour la plupart sur des terrains publics. Mais il n'avait que peu de moyens financiers à consacrer à ce projet. À l'automne 2021, les Talibans ont procédé, selon HRW, à des évacuations forcées dans les cinq provinces (Kandahar, Helmand, Uruzgan, Daikundi et Balkh) et chassé des milliers de personnes de leurs maisons et de leurs terres sans tenir compte des titres de propriété existants. Il s'agirait là d'une sorte de « punition collective » des personnes qui ont été liées à l'ancien gouvernement afghan, dont certains membres de l'ethnie des Hazaras. Les maisons, les appartements et les terrains auraient été remis à des « partisans des Talibans ». Les expulsions ont eu lieu en plein pendant les récoltes et peu avant l'hiver. À cause de la guerre, une partie des infrastructures assurant l'approvisionnement en eau et en électricité ont également été endommagées ou détruites. Selon Thomas Ruttig, l'arrêt de l'aide internationale risque aussi de provoquer un effondrement de l'approvisionnement énergétique, car près de 70 pour cent de l'électricité consommée est fournie par le Tadjikistan, l'Ouzbékistan et le Turkménistan. Or, le gouvernement afghan n'a pas encore payé toutes les factures et croule sous les dettes. Accès à l'eau potable et à la nourriture. La sécurité alimentaire s'est nettement dégradée ces cinq dernières années. En novembre 2020, on dénombrait déjà 76 pour cent de personnes touchées par la précarité alimentaire. D'après le Programme alimentaire mondial, début octobre 2021, 95 pour cent des ménages manquaient de nourriture en Afghanistan. Les femmes et les enfants sont particulièrement touchés. Il arrive souvent que des membres de la famille se privent de repas pour que les enfants aient un peu plus à manger ou au moins quelque chose dans leur assiette. Selon UNICEF, plus de 14 millions d'Afghan-e-s vivent dans une situation d'insécurité alimentaire aiguë. Au moins un million d'enfants vont probablement mourir de malnutrition sévère, si on ne les aide pas rapidement. Selon des estimations, 3,2 autres millions d'enfants de moins de cinq ans pourraient souffrir de malnutrition aiguë dès la fin 2021. La terrible sécheresse de 2021, la pandémie de Covid-19 et finalement la suppression de l'aide internationale suite à l'arrivée au pouvoir des Talibans ont aggravé la situation et fait flamber les prix de la nourriture, des médicaments, de l'électricité et

d'autres biens de première nécessité. Beaucoup d'Afghan-e-s tentent maintenant de vendre ce qu'ils ou elles possèdent pour acheter de Teau et de la nourriture. Entre-temps, quelques familles auraient même vendu l'une de leurs filles. OCHA estime à 73 pour cent la proportion de la population rurale n'ayant qu'un accès limité à l'eau potable, ainsi qu'aux services sanitaires et aux services d'hygiène. (... J (pp. 20-23) Accès aux soins médicaux. L'état de santé de la population afghane est fragilisé en raison d'un système de santé sous-développé et de conditions sanitaires désastreuses. Le système immunitaire d'une grande partie de la population est affaibli. L'accès limité à Teau, aux installations sanitaires et à l'hygiène expose les gens à des maladies évitables comme la diarrhée qui a des effets particulièrement préjudiciables pour les enfants, surtout quand elle s'ajoute à la sous-alimentation. Les maladies infectieuses, la mauvaise santé des mères et des nouveau-nés, ainsi que la malnutrition et la sous-alimentation, entraînent toujours une forte mortalité. Des maladies transmissibles apparaissent de plus en plus souvent. La campagne de vaccination contre la polio a dû être interrompue entre février et août 2020 à cause du coronavirus, de sorte que 9,9 millions d'enfants n'ont pas pu être vaccinés. Au moins 53 nouveaux cas de polio ont été diagnostiqués en 2020.

Depuis 2001, le système de santé afghan dépend presque entièrement du soutien financier de la communauté internationale. Or, celui-ci baisse continuellement depuis 2014. Ce recul a des répercussions négatives sur les soins médicaux et leur qualité. Dans un rapport publié début mai 2021, HRW attire ainsi l'attention sur le fait qu'en Afghanistan, les soins de santé pour les femmes et les filles sont bien en deçà des normes internationales. La forte diminution de l'aide internationale entraîne une rapide dégradation du système de santé afghan, de sorte que les femmes et les filles ont de plus en plus de peine à accéder à des soins médicaux. Les conditions de sécurité précaires, la pénurie de personnel de santé féminin et les valeurs traditionnelles aggravent encore la situation, ce qui entraîne des décès qui auraient pu être évités. (...)

En raison du manque d'investissement dans les infrastructures, du conflit violent et de la pandémie de Covid-19, beaucoup d'Afghan-e-s n'ont plus la garantie de pouvoir accéder à temps à des structures de santé sûres et suffisamment équipées. Une grande partie de la population n'a de toute façon pas accès aux services de santé de base. Au cours des dix premiers mois de 2020, les établissements et le personnel de santé ont essuyé des attaques ciblées qui les ont obligés à fermer. Près de 1,2 million d'Afghan-e-s en ont fait les frais dans au moins 17 provinces. (...)

L'arrêt de l'aide internationale suite à la prise de pouvoir par les Talibans a déjà eu des répercussions dramatiques sur le système de santé afghan.

De nombreux établissements de santé manquent de matériel, d'argent pour payer les salaires et de personnel soignant féminin, car de nombreuses femmes n'osent plus aller travailler. (...) (pp. 24-25) Situation des personnes rapatriées. La situation des personnes rapatriées s'est encore considérablement détériorée en 2021, de même que les conditions de vie générales en Afghanistan. Selon OCHA, ces personnes ont absolument toutes eu besoin d'une aide humanitaire pendant le second semestre 2020. Nombre d'entre elles réintègrent leurs communautés affectées par les conflits et des menaces chroniques. La perte des transferts d'argent, des possibilités de gagner leur vie sur place et des réseaux de soutien familial contribue à les fragiliser. L'absence de documents représente en particulier un énorme défi, car les personnes rapatriées et les personnes déplacées se trouvent dès lors dans l'impossibilité de prouver leur droit au logement, au terrain et à la propriété, ce qui complique encore l'accès aux prestations limitées de l'État. Beaucoup ne peuvent pas regagner leur province d'origine et se retrouvent donc de facto déplacées à l'intérieur de leur pays, ce qui les expose au risque d'être à nouveau chassées et les oblige souvent à vivre dans des

quartiers informels. Trente-huit pour cent des personnes récemment revenues au pays avouent vivre dans un quartier sans autorisation officielle. Dans les près de 1 150 quartiers informels, les conditions de logement se caractérisent par la promiscuité, le manque d'eau, d'installations sanitaires et d'hygiène, l'accès limité aux services de santé et d'éducation et la précarité des possibilités d'emploi. Environ 65 pour cent des habitant-e-s des quartiers informels de Kaboul sont des travailleurs-euses non qualifié-e-s. Selon OCHA, plus de 60 pour cent des personnes rapatriées ont besoin d'abris d'urgence et de biens non alimentaires.(...)

Situation des personnes déplacées. Selon OCHA, le conflit et la sécheresse ont contraint 681 332 Afghan-e-s à fuir leurs villages entre le 1er janvier 2021 et le 20 septembre 2021. Il s'agit à 80 pour cent de femmes et d'enfants. Trente-trois des trente-quatre provinces ont été le théâtre de déplacements de population, 135 en particulier celles de Bاميان, Kunduz et Badghis. La plupart des personnes déplacées ont trouvé refuge dans leur province d'origine. 136 Comme les organisations humanitaires n'ont qu'un accès limité au pays, elles ne peuvent pas prendre pleinement la mesure des déplacements de population. La plupart des personnes déplacées louent ou squattent des logements précaires dans des quartiers informels sur des parcelles privées en périphérie des grandes villes. Le caractère incertain des rapports de propriété limite les investissements dans le logement et les infrastructures, ce qui expose les habitant-e-s à de longues périodes de privation et de vulnérabilité. Les conditions de vie des personnes déplacées se caractérisent par la pénurie de logement, l'insécurité alimentaire, un accès insuffisant aux installations sanitaires et aux établissements de santé, l'absence de protection contre les agressions et des mécanismes d'adaptation épuisés » (pp. 26-27)

(OSAR, « Afghanistan: Profils à risque », 31 oktober 2021, beschikbaar op : [https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Qsten - Zentralasien/Afghanistan/211031_AFG_Update_Gefahrungsprofile_FR.pdf](https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Qsten_-_Zentralasien/Afghanistan/211031_AFG_Update_Gefahrungsprofile_FR.pdf)). Bovendien persen de Taliban voedsel en geld af van de gemeenschappen en dwingen zij de dorpingen hen te voeden:

"Much of the state bureaucracy is no longer functioning because many workers from the previous Afghan government have fled the country, or are afraid of returning to work, and the Taliban authority lacks funds to pay workers. Some humanitarian aid and other assistance provided by UN agencies and nongovernmental organizations has gradually restarted but remains severely curtailed due to Taliban restrictions, logistical difficulties including barriers to transferring money into the country, security concerns, staff evacuations, closures, and legal uncertainties including fear of violating sanctions. [...] Taliban authorities have also used intimidation to extract money, food, and services. "When the Taliban visit a village, they force the households to feed them and collect food items from people," a woman from a village said" (Human Rights Watch "Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity", 18 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/01/18/afghanistan-Talibandeprive-women-livelihoods-identity>).

- "War, drought, and COVID have devastated farmers across Afghanistan. Now, Afghan farmers who've lost money trying to grow crops over the past year say the Taliban is dealing them another crippling blow. The cash-strapped regime is making them pay so-called charity taxes on their land and harvests, describing the payments as an obligation under Islamic law. The charity taxes are being collected despite the fact that farmers themselves are among the 14 million Afghans that the World Food Program says are already facing acute hunger (Gandhara, "Taliban Imposing 'Charity' Taxes on Farmers Who Need Aid", 29 oktober 2021, beschikbaar op:

<https://qandhara.ferl.org/a/Taliban-charity-tax-afghanfarmers/31535773.html>).

De humanitaire crisis wordt nog verergerd door het optreden van de Afghaanse staat, die nu volledig door de Taliban wordt gecontroleerd. Deze crisis is nog verergerd door de blokkering van de hulp door internationale actoren. Artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet vereist niet dat de vervolging uitsluitend en alleen wordt veroorzaakt door de genoemde actoren. In casu zijn de economische crisis en de daaruit voortvloeiende rampzalige omstandigheden verergerd door het einde van de internationale hulp en door de Taliban die belastingen eisen en de bevolking voedsel ontnemen.

Volgens Uw Raad: "4.4.12. In tegenstelling tot de summiere analyse van de verwerende partij in de aanvullende nota, blijkt uit wat voorafgaat dat in deze stand van zaken op basis van de bijgebrachte rapporten en landeninformatie niet kan uitgesloten worden dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de Taliban. De door de beide partijen voorgelegde rapporten bevatten indicaties van gedragingen van de Taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precaire socio-economische omstandigheden. De Raad brengt in herinnering dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet uitsluitend door gedragingen van actoren zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dient veroorzaakt te zijn om onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen, maar wel overwegend. Voorts geeft de landeninformatie die door de verwerende partij bijgebracht wordt, duidelijk aan dat deze rapporten met enige terughoudendheid dienen gelezen te worden daar het zeer moeilijk is om relevante en adequate informatie te vinden omrent het beleid van de de-facto regering in Afghanistan. Verscheidene rapporten geven aan dat er een groot verschil bestaat tussen wat de de-facto regering in Afghanistan zegt en uiteindelijk doet. In deze brengt de Raad in herinnering dat als de humanitaire crisis in Afghanistan na verder onderzoek inderdaad vergelijkbaar blijkt te zijn aan de situatie in het arrest Sufi en Eimi en aldus overwegend te wijten is aan handelingen van actoren, dan valt dit onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. In dit geval moet nagegaan worden of de verzoekende partij bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waar zij niet in haar elementaire levensbehoeften kan voorzien. 4.4.13. In acht genomen wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen » (RvV - arrest nr. 270.813 van 31 maart 2022).

Uw recente arrest - waarin niet wordt betwist dat de socio-economische crisis is verslechterd - roept de volgende vraag op: "De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet" (RvV - arrest nr. 278.654 van 12 oktober 2022). Bij het lezen van het verslag EUAA, "COI Report. Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van 16 augustus 2022 (beschikbaar op : <https://www.cgara.be/fr/infos-pays/euaa-coi-report-key-socio-economic-indicators-afghanistan-and-kabul-city>) wordt in verschillende passages het oorzakelijk verband tussen de verslechtering van de humanitaire crisis en de machtsovername door de Taliban vermeld:

"Due to the Taliban takeover in August 2021, research limitations during the drafting of this report were observed. These challenges included: reduced and restricted media coverage, closing of local media outlets and fleeing of journalists, censorship, political interference from the Taliban in the work of journalists, threats and violence toward media workers and outlets, and difficulties verifying source/information reliability and corroborating information, especially from social media sources. Efforts have been made to locate reliable and

corroborated information where possible given the limits. Regarding population figures, there is a 'lack of reliable current disaggregated population data at provincial and district level'(p. 11) (...) In November 2021, the United States Institute of Peace (USIP) stated that Afghanistan was heading for one of the worst humanitarian crises in the world, due to, among other things, a sharp decrease in international aid and the Taliban's inability to deliver basic services, (p. 15) (...)

For the second half of March 2022, the WHO reported a still increasing number of people in need of humanitarian assistance in Afghanistan. As noted by UNOCHA, '[t]he humanitarian conditions created by Afghanistan's multi-dimensional crisis continue to impact all parts of the country and affect every aspect of Afghan life.' It was estimated that 24.5 million people, or 55% of the Afghan population, would require humanitarian assistance in 2022, with 9.3 million of them estimated to be in extreme need.(p. 16)(...)

Afghanistan's public spending depended on foreign assistance for 75 % of its support (in the form of grants) until August 2021. After the Taliban's takeover on 15 August 2021, however, donors and international financial institutions suspended all payments, leading to a liquidity crisis in the country, a near-collapse of the banking system, depreciation of the national currency, increasing prices and the loss of hundreds of thousands of jobs. In the absence of official Gross Domestic Product (GDP) statistics by the de facto authorities of Afghanistan, the World Bank estimated the country's economic output to decline by between 20-30 % in the period August 2021 to August 2022. According to a World Bank survey in October-November 2021 among 100 private businesses, 82 % reported a decline in demand for their products and one third of the interviewed businesses had temporarily stopped operating since the Taliban takeover in August 2021. (p. 19)(...)

The International Labour Organisation (ILO) estimated that in the context of the Taliban takeover of control in mid-August 2021, more than half a million workers lost their job in the third quarter of 2021, compared to a hypothetical scenario with no change in administration. Estimated losses were attributed to the Taliban takeover and related economic crisis as well as to restrictions on the employment of women. ILO estimated a further increase in employment losses up to 700 000 or in case of a significant deterioration of the labour market situation of women and intensified emigration - up to 900 000 workers by the second quarter of 2022.(p. 22) (...)

In April 2022, IOM published the results of the third round of its returnee longitudinal survey - a long-term study that was designed to gain better understanding of the living conditions and reintegration processes of return migrants in Afghanistan. To this aim, several hundred returnees from Turkey or the EU were interviewed on a regular basis over the course of several years. According to the latest survey, half of the respondents (51 %), who had returned to Afghanistan between January 2018 and July 2021, were unemployed by the end of 2021 and 29 % were working for daily wages. 12% of respondents said they were self-employed. 41 % of respondents said they had been without work in the six months prior to the interview (in December 2021) and 10 % said they had lost their job in the previous six months and not got a new one since then. Around two thirds (64 %) of those who lost their job in the last six months said this was because their employer stopped activities and about a quarter (24 %) said it was because they closed their own business. In the same study, 95 % of respondents stated that their personal economic situation had worsened in the last six months. While the rate of respondents earning a monthly income from USD 1 [EUR 0.9] to USD 44 [EUR 41.8] increased from 16 % to 42 % between the second and the third round of the survey, the share of those earning between USD 45 [EUR 42.8] and USD 89 [EUR 84.6] dropped from 23 % to 8 %.

Almost half of respondents in both rounds reported no income at all, with the share of those decreased in the third round. Nine in ten respondents said they had to borrow money to cover monthly expenses and 77 % stated that their monthly income was not enough to cover their family's basic needs. Almost all respondents (98 %) were facing periods of food insecurity and had to resort to measures such as reducing the quantity (7 % very often, 53 % often) or quality (9 % very often, 53 % often) of food, skipping meals (1 % very often, 19 % often, 56 % sometimes) and borrowing food (14 % > very often, 38 % often) to cope with food insecurity and scarcity. 27% of respondents indicated their intention to migrate from Afghanistan in the next six months, 80 % of them named the lack of jobs in Afghanistan as their primary reason, (p. 28) (...)

In its Humanitarian Needs Overview published in January 2022, UNOCHA stated that 88 % of cross-border returnee households mentioned food as a 'priority need', while 57 % reported having difficulties obtaining or affording it. At the end of 2021, a survey by Save the Children among 1 409 households of Save the Children programme participants in the provinces of Balkh, Faryab, Jawzjan, Kabul, Kandahar, Nangarhar and Sar-e Pul similarly noted that 93.1 % of surveyed returnee households were in need of food assistance. Concerning negative coping strategies employed to obtain food or money to buy food, 67 % of cross-border returnee households reportedly used savings, 42 % sold household assets, 34 % reduced health and education expenditures, 24 % reported that they sent their children to work, 19 percent reported taking 'high-risk activities', (p. 36) (...)

UNOCHA noted that since the Taliban takeover of Kabul in mid-August 2021, the quality and quantity of drinking water supply had considerably deteriorated in cities across the country (p. 44)" (EUAA, "COI Report. Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", 16 augustus 2022, beschikbaar op :<https://www.cgira.be/fr/infos-pays/euaa-coireport-key-socio-economic-indicators-afghanistan-and-kabul-city>). De Taliban zijn niet in staat de primaire behoeften van de mensen vast te stellen, veel mensen zijn gestopt

met werken, zijn verstoken van water. De machtsovername door de Taliban en de desastreuze gevolgen voor de mediavrijheid staan actuele en transparante informatie over de stand van deze crisis in de weg, maar de beschikbare informatie is nu al verontrustend. De verslechtering van deze deplorabele situatie is inderdaad te wijten aan de machtsovername door de Taliban, zodat Uw Raad dient vast te stellen dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Afghanistan, zou worden blootgesteld aan een risico van ernstig schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

• Aangaande de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op ernstig schade als bepaalde in artikel 48/4 §2 b) en c) In tegenstelling tot wat wordt beweerd, blijft de veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder zorgwekkend, aangezien meer dan duizend burgers het leven hebben verloren sinds de Taliban aan de macht zijn gekomen: "From 15 August 2021 to 15 February 2022, UNAMA and OHCHR documented at least 1,153 civilian casualties, including 397 deaths. [...] Several suicide and non-suicide attacks were perpetrated by ISKP against Shi'a Muslims, mostly from the Hazara ethnic group. I also note a clear pattern of more than 50 extra-judicial killings of individuals suspected to be linked to the ISKP extremist group, including cases of beheadings in Nangarhar province with bodies left in public places. [...] Human rights defenders have been killed, arbitrarily detained, or subjected to other attacks and threats since August. The first two months of this year have seen a number of disturbing cases of enforced disappearances and incommunicado detention of civil society activists and protestors" (OHCHR, "Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan", 7 Maart 2022, beschikbaar op : <https://www.ohchr.org/en/statements/2022/03/interactivedialogue-high-commissioners-report-afghanistan?LangID=E&NewsID=28218>)

Eenzijds, in het laatste verslag "Afghanistan : COI Repository, 1 September 2021 - 31 december 2022" van Asylos (beschikbaar op : <https://www.asylos.eu/afghanistan>), worden talrijke incidenten genoemd die zich hebben voorgedaan sedert de Taliban de macht hebben overgenomen. Wij noemen hier slechts een paar sinds augustus 2022: "International Crisis Group, Tracking Conflict Worldwide: Afghanistan - March 2022, 6 April 2022 "Following 25 Feb Taliban large-scale search operations in north, specifically in Kabul, Kapisa, Parwan and Panjshir, in attempt to forestall spring offensive by NRF, Taliban early March expanded operations to Logar and Laghman provinces (east), Baghlan province (north), and Herat and Badghis provinces (west); rumours rose of imminent large-scale operations in Nangarhar province (east). Risk of Islamic State Khorasan (ISIS-K) and NRF resuming operations in warmer weather remained." (p. 16) ACLED, REGIONAL OVERVIEW: SOUTH ASIA AND AFGHANISTAN 7-13 MAY 2022, 19 May 2022 "In Afghanistan, the Taliban intensified operations against the NRF in the northern Panjshir and Baghlan provinces last week. These clashes led civilians to flee their homes, while reportedly also being targeted and tortured by the Taliban (CBS News, 16 May 2022;

RFE/RL, 13 May 2022). Further clashes between the NRF and Taliban forces were reported in Parwan, Kapisa, and Warsaj district, Takhar province, after the NRF claimed to have seized keypoints in Warsaj from the Taliban the week prior. At least 12 civilians were killed by Taliban forces in Warsaj district, as some civilians, including the former governor of Warsaj, were tortured for information on the NRF (Subhe Kabul, 11 May 2022). Taliban forces also carried out airstrikes in Warsaj, prompting civilians to flee. ACLED's Subnational Surge Tracker first warned of increased violence to come in both Panjshir and Takhar in the past month. Meanwhile, IS and anti-Taliban groups targeted Taliban forces across the country. IS killed at least three Taliban members and injured others in attacks in Nangarhar and Kunar provinces. In Ghazni province, the anti-Taliban Afghanistan Liberation Movement conducted a rocket attack in Waghaz district, claiming to have caused Taliban casualties. Also in Ghazni, the Watandost Front, or Patriotic Front, claimed to have seized control of a village in Ab Band district during an attack on a Taliban base -reportedly the group's first armed interaction with the Taliban (Subhe Kabul, 20 May 2022)." (p. 25) UNGA, Report of the Secretary-General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, 7 December 2022 "The report provides an update on the activities of the United Nations in Afghanistan, including political, humanitarian and human rights efforts, since the issuance of the previous report, dated 14 September 2022 (A/77/340- S/2022J692). [...] B. Security 18. Between 17 August and 13 November, the United Nations recorded 1,587 security-related incidents, a 23 per cent increase from 1,291 incidents recorded during the same period in 2021. Armed clashes increased by 27 per cent, from 99 to 126; air 19 strikes by 25 per cent, from 4 to 5; detonations of improvised explosive devices by 7 per cent, from 74 to 79. Assassinations decreased by 53 per cent, from 160 to 75. The Western, 623563+2 Southern and Eastern regions accounted for 52 per cent of recorded incidents, with Kabul, Herat and Kandahar being the most affected provinces. 19. Armed opposition activities intensified. UNAMA recorded 22 armed groups claiming to operate in 11 provinces. The National Resistance Front and the National Liberation Front claimed attacks in Badakhshan, Baghlan, Kapisa, Nangarhar, Nuristan, Takhar, Panjshir and Parwan Provinces. While the National Resistance Front expanded its operations in eastern and north-eastern provinces, the most significant clashes took place in Panjshir, where de facto security forces launched an offensive in several districts on 9 September, following Mullah Abdul Qayyum Zakir's appointment on 20 August as military commander for Baghlan's Andarab valley and Panjshir. (p. 38)

ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan 13 August-9 September 2022, 15 September 2022 "[...] In Afghanistan, the NRF continued to clash with the Taliban in Panjshir, Takhar, Kapisa, Badakhshan, and Baghlan provinces during the past month. [...] Following the clashes, Taliban forces continued to

displace, arrest, torture, and kill civilians in Panjshir. NRF also shelled Taliban bases and conducted targeted attacks, including the killing of the Taliban's intelligence director in Eshkamesh district of Takhar. Separately, unidentified groups perpetrated multiple drone strikes in Afghanistan over the past month. [...] Meanwhile, IS targeted the Taliban and civilians with suicide bombings in Kabul and Herat cities. On 2 September, at least 18 civilians were killed and over two dozen were wounded during an attack by an IS suicide bomber inside a mosque in Herat. [...] Civilians also continued to be targeted by unidentified groups over the past month. In one of the deadliest attacks of the year, unknown attackers detonated a bomb inside a Kabul mosque during evening prayers on 17 August, reportedly killing 21 people." (p. 51) ACLED. Regional Overview: South Asia and Afghanistan 25 June-1 July 2022, 7 July 2022 "In Afghanistan, clashes between the National Resistance Front (NRF) and the Taliban occurred in Kapisa, Baghlan, and Panjshir last week. The NRF and the Afghanistan Freedom Front (AFF) conducted a joint operation against the Taliban in Koh Band district of Kapisa province. This is the second time ACLED records a coordinated attack by the two groups since AFF declared its presence in February. Meanwhile, AFF claims to have repelled attacks by Taliban forces in Baghlan province, killing and injuring a dozen Taliban members (Twitter @AfgFreedomAFF, 30 June 2022). Additionally, an attack by the Afghanistan Liberation Movement killed three Taliban members on foot patrol in Balkh province." "IS also attacked Taliban forces, targeting a vehicle with explosives in Kabul city, with reports indicating five Taliban members were killed or injured. Elsewhere, in Nangarhar province, Taliban forces

claim to have killed five IS members during a special operation last week." (p. 86)" Andere nieuws bronnen bevestigen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan alles behalve vreedzaam is (UNAMA, "Human Rights in Afghanistan 15 august 2021 – 15 juni 2022, pp. 10-12, beschikbaar op:

https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_human_rights_in_afghanistan_report_-_june_2022_english.pdf). De veiligheidssituatie in Afghanistan is uiterst volatiel: "As the situation in Afghanistan is volatile and may remain uncertain for some time to come, coupled with a large-scale humanitarian emergency in the country, UNHCR continues to call on States to suspend the forcible return of nationals and former habitual residents of Afghanistan, including those who have had their asylum claims rejected. The bar on forcible return serves as a minimum standard and needs to remain in place until such time as the security, rule of law, and human rights situation in Afghanistan has significantly improved to permit a safe and dignified return of those determined not to be in need of international protection. In line with the commitment by UN Member States under the Global Refugee Forum to the equitable sharing of responsibility for international refugee protection, UNHCR also considers that it would not be appropriate to return forcibly nationals or former habitual residents of Afghanistan to countries in the region, since countries such as Iran and Pakistan currently host large numbers of Afghans and have for decades generously hosted the vast majority of the total global number of Afghan refugees » (UNHCR, « Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan », februari 2022, beschikbaar op : <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>).

Anderzijds blijkt bijvoorbeeld uit het verslag EASO van januari 2022 (beschikbaar op: <https://www.cqra.be/fr/infos-pays/easo-coi-report-country-focus-2>) dat veel organisaties/personen die informatie verstrekken over de situatie in Afghanistan niet meer aanwezig zijn sinds de Taliban de macht hebben overgenomen: "The political situation and conflict dynamics radically changed in Afghanistan when the US withdrew their forces and the former government collapsed in mid-August, leading to the Taliban taking power and reinstating the Islamic Emirate of Afghanistan (IEA). The Terms of Reference that formed the basis of the report structure, contain questions related to the type of state and rule that may be established under the Taliban, and how it will impact the everyday life of the Afghan people and certain groups of the population. Such forward looking questions are impossible to answer with certainty at this stage, mainly due to a great information gap on the situation in the country and on the Taliban's intentions, but also due to the transitional and highly volatile period that Afghanistan undergoes at the time of writing. During an EASO organised seminar on Afghanistan on 23 November 2021, three expert speakers, independent of each other and with different fields of interest, stressed that it is too early to draw any final conclusions about the situation in Afghanistan or how it might unfold in the future. Against the background of prevailing research limitations, this report demonstrates preliminary findings on how Taliban rule has manifested itself since the takeover of Kabul but does not analyse whether these findings are representative of the Taliban leadership's intentions nor of their bearing for the future. For the same reason the demonstrated security incidents and trends are events known to EASO but should not be viewed as an exhaustive description of the current situation.

During the drafting period, journalism was facing major challenges in Afghanistan. Consequently, the possibilities to cover the situation from abroad reduced significantly. One of the main monitoring challenges was the fact that a great number of international and local journalists evacuated or fled the country. 7 A number of international media outlets withdrew their correspondents during the evacuation efforts in the last weeks of August 2021 and relied on monitoring the situation from abroad. However, there were international correspondents that stayed in the country, returned or took up duties in Afghanistan after the evacuations⁸, but in some cases it remained unclear whether international media had reporters on the ground or relied on freelancers " (pp. 8-9).

Volgens Uw Raad: "4.4.9. Vooreerst wijst de Raad erop dat in het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022 aangegeven wordt dat er een groot gebrek aan informatie is over de situatie in het land en over de bedoelingen van de Taliban. Het rapport geeft duidelijk aan dat Afghanistan zich in een overgangperiode bevindt en de situatie zeer onstabiel blijft (EASO COI Afghanistan januari 2022, p. 9). Het rapport benadrukt dat het, wegens beperkte onderzoeksmogelijkheden, slechts voorlopige bevindingen bevat over de wijze waarop de Taliban zich hebben gemanifesteerd sinds de machtsovername in Kaboel en dat er verder niet wordt geanalyseerd of deze bevindingen representatief zijn voor de bedoelingen van de leiding van de Taliban, noch voor de toekomst. Voorts geeft het rapport ook aan dat om deze reden de aangetoonde veiligheidsincidenten en -trends niet a/s een exhaustieve beschrijving van de huidige situatie mogen beschouwd worden. Verder valt te lezen dat een groot aantal internationale en lokale journalisten geëvacueerd of gevlucht zijn en dat media en journalisten die in Afghanistan actief gebleven zijn, zich ondertussen aan de nieuwe werkomstandigheden onder het Taliban-regime zouden aangepast hebben waardoor de beschikbaarheid van bronnen ter plaatse en relevant open bronnenmateriaal zeer beperkt is. Vooral de verslaggeving over gebeurtenissen in andere gebieden dan Kaboel was schaars (ibid, p.9-10)" (RvV - arrest nr. 270.813 van 31 maart 2022).

De beslissing van het CGVS is derhalve voorbarig en dient ten minste te worden vernietigd totdat een betrouwbaar en volledig informatieverslag wordt opgesteld. Bovendien vóór de machtsovername door de Taliban, verleende het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus aan personen uit bepaalde districten/provincies waar de Taliban sterk aanwezig waren en verantwoordelijk waren voor vele incidenten. Het CGVS mag de machtsovername door de Taliban - een extremistische/terroristische groepering die jarenlang verantwoordelijk is geweest voor de oorlog in Afghanistan - nu niet gebruiken om aan te voeren dat Afghaanse verzoekers van internationale bescherming niet langer gevaar lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Afghanistan is een dictatuur waar de sharia wordt toegepast. Mensen die tegen de wil van de Taliban durven in te gaan, wordt het erg steleed aangedaan: "De l'avis des Talibans, la Constitution afghane de 2004 est « inacceptable et inappropriée » pour l'Afghanistan, car elle a été « copiée de l'Occident, imposée à une société musulmane et appliquée arbitrairement ». 10 Il n'est donc pas étonnant que, dans sa déclaration du 28 septembre 2021, le ministre de la justice Taliban Abdul Hakim Sharai ait provisoirement réintroduit la Constitution de la monarchie de 1964, à l'exclusion toutefois des articles contraires à l'islam. Selon la Constitution de 1964, le roi n'avait de comptes à rendre ni au peuple, ni au Parlement. L'avenir nous dira à quoi ressemblera une constitution élaborée par les Talibans. 11 Lors d'un voyage à Moscou en février 2019, Sher Mohammad Abbas Stanikzai avait expliqué qu'une constitution « acceptable pour les Talibans devait [...] se fonder sur des principes islamiques, des intérêts nationaux et des acquis historiques ». Elle devait en outre garantir la dignité humaine, les valeurs nationales, la justice sociale et les droits humains, ainsi que l'intégrité territoriale de l'Afghanistan ». Après les mesures de restriction prises par les Talibans durant les premières semaines de leur règne, il y a lieu de douter que leur Constitution reflète effectivement ces valeurs. 12 Lors de leur première conférence de presse qui s'est tenue le 17 août 2021, les Talibans ont décrété une amnistie générale et promis, par l'intermédiaire de leur porte-parole Zabihullah Mujahed, qu'ils allaient gracier tous ceux qui les avaient combattus. Ils se sont également engagés à respecter les droits des femmes dans les limites de la Shari'a islamique, sans pour autant préciser ce qu'ils entendaient par là. Ils ont garanti aux médias qu'ils pourraient continuer à travailler de façon libre et indépendante s'ils restaient « à l'intérieur de leur cadre culturel » et respectaient « les valeurs islamiques et l'impartialité ». La communauté internationale se montre préoccupée par la manière dont les Talibans comptent tenir ces promesses et craint que leur mise en œuvre soit difficilement compatible avec les normes internationales en matière de droits humains. 13 En septembre 2021, l'Afghanistan Analysts Network (AAN) a indiqué que ceux qui continuaient à lutter contre les Talibans après leur prise de pouvoir étaient poursuivis avec acharnement. Pendant les combats, les districts d'Andarab (province de Baghlan), de Behsud (province de Wardak) et de Khedir (province de Daikundi) ont ainsi été le théâtre d'exécutions sommaires. 14 Fin septembre 2021, le mollah Nooruddin Turabi, ancien ministre de la justice des Talibans aujourd'hui responsable des prisons, a annoncé que le régime Taliban allait réintroduire les châtiments tels que les exécutions et les amputations. Il n'est pas encore clair si les sanctions seront appliquées en public. 15 Le 25 septembre 2021, les Talibans ont déjà tué quatre hommes à Herat et pendu leurs corps dans un lieu public. Ils les accusaient d'avoir enlevé un commerçant et son fils. 16 La MANU A souligne depuis des années « que de tels châtiments constituent des violations des droits humains et des abus. » Elle précise que des peines aussi lourdes que ces exécutions représentent de graves violations du droit international humanitaire assimilables à des crimes de guerre" (pp. 6-7) (OSAR, "Afghanistan: Profils à risque", 31 oktober 2021, beschikbaar op:

[https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer Osten - 22 Zentralasien/Afghanistan/211031 AFG Update Gefaehrdungsprofile FR.pdf](https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_22_Zentralasien/Afghanistan/211031_AFG_Update_Gefaehrdungsprofile_FR.pdf)). De eerste openbare executie vond plaats op woensdag 7 december - een duidelijk teken van ernstige mensenrechtenschendingen - en is reeds algemeen bekritiseerd door de internationale gemeenschap: « Le retour déplorable des exécutions publiques en Afghanistan est la dernière phase en date de la politique alarmante de violation des droits humains menée par les Talibans dans le pays. Ils continuent de faire fi de manière flagrante des principes des droits humains et affichent un mépris total pour le droit international relatif aux droits humains. » a déclaré, Dinushika Dissanayake, directrice régionale adjointe pour l'Asie du Sud à Amnesty International.

« Procéder à des exécutions en public ne fait qu'ajouter à la nature déjà cruelle, inhumaine et dégradante de la peine capitale, et ne peut que déshumaniser la personne mise à mort et brutaliser celles qui assistent à l'exécution. Loin de renforcer la foi en la justice, ces mises en scène publiques perpétuent une culture de l'acceptation de la violence. « Toute exécution bafoue le droit à la vie. Quand elle se déroule en public, elle constitue un terrible affront à la dignité humaine qui ne saurait être toléré. Ce retour en arrière opéré par les Talibans constitue une grave régression sur le terrain des droits humains. » Complément d'information Taj Mir, de la province de Hérat, a été exécuté en public mercredi 7 décembre dans un stade de sport bondé de la province de Farah (sud-ouest du pays).

Il avait été reconnu coupable de meurtre par les plus hautes juridictions Talibanes, selon une déclaration diffusée par les Talibans Cette exécution menée dans la province de Farah, dans l'ouest de l'Afghanistan, a été vue par des centaines de spectateurs, parmi lesquels de nombreux hauts responsables Talibans : Mawlawi Abdul Hakim, président de la Cour suprême Talibane ; Abdul Ghani Barader, vice-Premier ministre Taliban ; Sirajuddin Haqqani, ministre Taliban de l'Intérieur; Mohammad Khalid Hanafi, ministre Taliban du Vice et de la Vertu ; et Abdul Hakim Sharghi, ministre Taliban de la Justice. Selon des experts des Nations unies dans le domaine des droits humains, les exécutions en public ne servent aucun intérêt légitime et ne font qu'amplifier le caractère cruel, inhumain et dégradant de ce châtiment. » (Amnesty International, « Afghanistan, Amnesty International condamne l'exécution publique menée par les Talibans », 7 december 2022, <https://www.amnesty.be/infos/actualites/article/afghanistan-amnesty-internationalcondamne-execution-publique>).

Op 14 februari 2023 heeft de "Cour Nationale du Droit d'Asile" in Frankrijk geconcludeerd dat er in 12 van de 34 Afghaanse provincies sprake is van willekeurig geweld: "13. D'après les indications circonstanciées du rapport « Afghanistan – Country Guidance » établi par l'Agence de l'Union européenne pour l'asile (EUAA) en janvier 2023 sur le fondement d'informations collectées à la date du 31 octobre 2022 (v. p. 124 et suivantes), le conflit armé qui sévit dans les provinces de Badakhshan, Baghlan, Balkh, Kaboul, Kandahar, Kapisa, Kunar, Kunduz, Nangarhar, Panchir, Parwan et Takhar entraîne une situation de violence aveugle à l'égard des civils, dont l'intensité n'est toutefois pas exceptionnelle. Aucun élément d'information plus récent ne permet d'infirmer une telle appréciation. 14. D'une part, selon ce rapport, la province du Panchir est la plus affectée par cette violence aveugle, laquelle y atteint un niveau qui, sans être exceptionnel, reste élevé. Il en résulte que les autorités chargées de l'asile doivent accorder la protection subsidiaire, au titre du 3° de l'article L. 512-1 du code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile, à un demandeur d'asile ayant vocation à se réinstaller dans cette province dès lors qu'apparaissent des éléments propres à sa situation personnelle, de nature à justifier une telle protection. En revanche, un demandeur afghan ayant vocation à rejoindre une autre province n'est, compte tenu de la situation géographique du Panchir, de sa topographie et de la nature de ses infrastructures routières, pas fondé à soutenir qu'il aurait nécessairement vocation à traverser le Panchir afin de rallier sa propre province de réinstallation et ne saurait, en principe, être protégé du fait des 23 éventuels risques qu'il courrait en cas de traversée du Panchir. 15. D'autre part, il ressort des énonciations du même rapport que la violence aveugle que subissent les provinces de Badakhshan, Baghlan, Balkh, Kaboul, Kandahar, Kapisa, Kunar, Kunduz, Nangarhar, Parwan et Takhar n'atteint pas un niveau élevé, qu'une part significative des victimes civiles de cette violence résulte, dans ces provinces, d'attaques ciblées et que, dans ce contexte, un niveau élevé d'éléments individuels est requis pour justifier les besoins de protection subsidiaire. Il s'ensuit que la protection subsidiaire, au titre du 3° de l'article L. 512-1 précité, ne peut être accordée à un demandeur d'asile ayant vocation à s'y réinstaller qu'en présence d'éléments caractérisant un risque accru d'être exposé aux conséquences de cette violence aveugle, tels qu'une situation de handicap ou une activité professionnelle spécifique" (CNDA, 14 februari 2023, n° 2023959, C+, beschikbaar op :

<http://www.cnda.fr/content/download/211604/2022596/version/1/file/22023959.pdf>). In casu wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit Kunar. Indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan niet voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat elke Afghaan het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b), van de wet."

2.3.2. De verwerende partij legt op 21 maart 2024 een aanvullende nota neer waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. Zij verwijst daarbij naar de volgende landeninformatie:

- EUAA COI Query "Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;

- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “*Afghanistan – Country Focus*” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-2/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;
- COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker verklaart door de taliban te worden vervolgd omwille van zijn werkzaamheden bij een bedrijf dat voedsel levert aan het Afghaanse leger. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn als volgt:

- Er is geen aannemelijke verklaring waarom de taliban op de hoogte waren van verzoekers werk, voor het bedrijf A.A. noch van het feit dat verzoeker voedsel leverde aan het leger. Hij hield dit geheim voor vrienden en kennissen. Enkel verzoekers leidinggevenden en zijn vader waren op de hoogte van wat hij deed. Ook binnen het bedrijf was er een strikte geheimhouding. Zelfs indien iemand op de hoogte was van zijn tewerkstelling binnen het bedrijf verklaart dit niet hoe de taliban wisten dat hij diegene was die voedsel bracht naar het zesde bataljon in Dara-e-Pech.
- Verzoekers reactie na ontvangst van de eerste dreigbrief lijkt inadequaat, vooral omdat er geen maatregelen genomen werden met betrekking tot zijn veiligheid in het dorp, maar enkel voor het woon-werkverkeer en de verplaatsingen voor het werk. De taliban konden verzoeker immers rechtstreeks treffen in het dorp. Het is vreemd dat hij, gelet op de strikte geheimhouding van zijn werk, geen voorzorgsmaatregelen nam met betrekking tot zijn verblijfplaats nadat hij werkelijk bedreigingen ontving.
- De brief van de dorpsoudsten werd opgesteld op vraag van het bedrijf waarvoor verzoeker werkte. Het is niet duidelijk waarom het bedrijf deze brief nodig had. De brief werd opgesteld op 25.04.1400 (16 juli 2021), de dag waarop verzoeker het dorp verliet. Op dat ogenblik had verzoeker van de nationale veiligheidsdiensten reeds bevestiging gekregen dat hij geviséerd werd door de taliban. De werkgever nam bovendien bij de eerste dreigbrief reeds contact op met de nationale veiligheidsdiensten, zodat het tijdstip van de brief vreemd is. Er wordt dan ook ernstig getwijfeld aan het doel en de authenticiteit van deze brief.
- Het is vreemd dat de nationale veiligheidsdiensten hun brief aan verzoeker bezorgden via de malik. Na ontvangst van eerste dreigbrief ging verzoeker met zijn vader naar zijn werkgever. Deze contacteerde de overheid. Er blijkt niet dat de malik betrokken werd bij de bedreigingen van de taliban en verzoekers veiligheid. De malik was er niet van op de hoogte dat verzoeker een dreigbrief had ontvangen. Gezien het nauwe contact tussen de werkgever en de overheid is dan het weinig aannemelijk dat de nationale veiligheidsdiensten de brief zouden afgeven via de malek in plaats van de werkgever.

- Na de brief van de nationale veiligheidsdienst bleef verzoeker nog vijf dagen thuis. Hij verliet Afghanistan pas na het ontvangen van de tweede dreigbrief. Deze reactie is onlogisch aangezien hij ook thuis kon geïsoleerd worden door de taliban.
- Dat verzoeker en zijn familie na het ontvangen van de brief van de nationale veiligheidsdienst meerdere dagen wachtten alvorens iets te ondernemen is niet consistent met de ernst van de dreiging.
- Veertig dagen na verzoekers vertrek brachten de taliban een derde brief die hem gebood zich aan te melden bij het politiebureau (21.01.1443 / 30 augustus 2021). Dit vermeldde verzoeker niet bij de DVZ. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde hij nog dat zijn vader werd gevraagd dat verzoeker zich zou aanmelden bij de taliban. Ook dit heeft hij bij de DVZ niet verteld, hoewel er expliciet werd gevraagd of er een proces lopende is tegen hem bij een rechtbank.
- In de tweede dreigbrief werd verzoeker ter dood veroordeeld. Dat de taliban alsnog een derde brief zouden sturen met de vraag zich te melden bij het hoofdkwartier van de politie in Kunar is dan ook weinig aannemelijk. Hij wist ook niet hoeveel talibanleden er langskwamen. Ook daarna nam de familie geen voorzorgsmaatregelen.
- Verzoekers verdere verklaringen over het handelen van de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan zijn weinig coherent. Enerzijds zouden ze aan dorpingen vragen of hij nog steeds in de regio woont, daarna verklaart hij dat hij alleen maar denkt dat de taliban hem nog steeds zoeken. De taliban zouden hebben vernomen dat hij niet meer in het dorp is waardoor ze niet langer rechtstreeks contact zoeken met zijn familie. Bij het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat hij denkt dat de taliban zijn ouders achtervolgen, maar hij weet ook niet waarom hij dit denkt. Later verklaarde hij dat de taliban zijn familie waarschijnlijk aan het martelen zijn. Verzoeker beperkt zich aldus tot vage en incoherente verklaringen over het al dan niet handelen van de taliban. Dat de taliban zich beperkten tot vragen stellen aan zijn familie terwijl ze tegen hem een zaak opstartten bij de rechtbank is eveneens vreemd.
- De ingediende documenten, waaronder die ter ondersteuning van de identiteit, opleiding, en werk van de verzoeker, alsmede de brieven van de taliban, worden in twijfel getrokken gezien de algemene bewijswaarde van Afgaanse documenten als beperkt wordt beschouwd.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift zijn vrees voor vervolging omwille van zijn werk voor het voormalige Afgaanse regime. Met betrekking tot de wijze waarop de taliban vernamen dat hij voedsel leverde aan het leger, betoogt verzoeker dat hem niet kan worden verweten dat verzoeker niet weet wie er voor de taliban spioneerde. De dorpingen zagen hem vroeg naar het werk vertrekken. Verzoeker acht het ook oneerlijk dat het CGVS hem verwijt dat hij voorzichtig was.

De Raad merkt op dat verzoekers persoonlijke gevoelens over welke vaststelling al dan niet “eerlijk” is, weinig wijzigt aan de pertinentie van dat argument zelf. *In casu* werd vastgesteld dat verzoeker een situatie schetste van strikte geheimhouding, waarbij slechts enkele personen op de hoogte waren van zijn precieze taakomschrijving binnen het bedrijf. Dat de taliban er ondanks deze veiligheidsmaatregelen toch achter kwamen dat verzoeker voedsel aan het leger leverde, is dan ook bijzonder opmerkelijk en een relevant gegeven in het door verzoeker geschetste relaas. Er kan in die context ook worden verwacht dat het bedrijf een intern onderzoek zou voeren naar het veiligheidslek, of minstens dat verzoeker zich zou afvragen hoe deze informatie is kunnen lekken. Het wordt dan ook terecht als merkwaardig opgevat dat verzoeker, die zelf benadrukt dat hij goed opgeleid is, hier geen antwoord op heeft. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker, uitdrukkelijk gevraagd hoe de taliban op de hoogte was, zich ertoe beperkt bijzonder vaag te antwoorden dat ze hun spionnen hebben (NPO 1, p. 20) of iemand uit het dorp hem waarschijnlijk verklikte (NPO2, p. 3) en vervolgens de vraag ontwijkt.

Met betrekking tot het gebrek aan reactie van verzoeker na de eerste dreigbrief, betoogt verzoeker dat hij wel degelijk maatregelen nam. De autoriteiten werden verwittigd en zijn baas garandeerde hem dat hij kon blijven werken. Hij veranderde ook zijn kleren en zijn uren van vertrek.

De Raad merkt op dat uit verzoekers verklaringen (NPO2, p. 9-10), blijkt dat verzoekers verantwoordelijke het gevaar relativeerde en stelde dat de regio en de route onder controle van de regering was. Verzoeker moest slechts zijn werkuren en kledij aanpassen en moest bij gevaar zijn verantwoordelijken verwittigen.

Tezelfdertijd moet worden gewezen op de reputatie van de taliban ten aanzien van hun vijanden (“*ze zijn wilde en genadeloze en erge mensen*”, NPO2, p. 10). Er kan worden verondersteld dat eens verzoeker in hun vizier was gekomen, er sprake was van een reële dreiging. Het feit dat de dreigbrief via de moskee werd overgemaakt houdt ook in dat ze op de hoogte waren van verzoekers identiteit en woonplaats. Op de nadrukkelijke en herhaalde vragen of verzoeker dacht dat hij gevaar liep, antwoordde verzoeker bevestigend: “*Ja want (...) van de taliban kan je geen menselijkheid verwachten. (...) Ik voelde niet enkel gevaar, maar mijn leven was in gevaar.*” (NPO2, p. 14).

De Raad treedt het CGVS bij dat het veranderen van kleren en de uren van vertrek in deze context weinig doeltreffend lijkt.

Verzoeker betwist dat de taliban hem konden thuis treffen: zijn huis stond midden in de stad en de regio was onder controle van de overheid. Evenwel blijkt uit verzoekers verklaringen dat de weg naar het werk weliswaar werd gecontroleerd door de overheid, maar dat het dorp 's nachts niet veilig was en er taliban-activiteit was (NPO1, p. 15). Ook later bevestigde verzoeker nog dat ze overal waren en dat er mensen "*geheimzinnig vermoord*" worden (NPO1, p. 3) en iedereen voorzichtig was. Dat verzoeker in zijn woonplaats geen gevaar zou hebben gelopen, strookt dan ook niet met zijn verklaringen.

Met betrekking tot de brief van de dorpsoudsten voert verzoeker aan dat er een gat van enkele dagen kan zijn tussen het opstellen ervan en de ondertekening door alle dorpsoudsten. Hij verklaart dat de veiligheidsdiensten op 20/4/1400 de brief stuurden, en dat de malek en de dorpsoudsten die dag besloten de brief te schrijven om te getuigen van de bedreigingen tegen verzoeker. De Raad dient echter op te merken dat deze verklaring niets wijzigt aan de vaststelling dat verzoeker reeds bevestiging had gekregen van de nationale veiligheidsdiensten dat hij gevisieerd werd door de taliban. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij de brief van de dorpsoudsten nodig had opdat zijn werkgever rekening zou houden met de bedreigingen (NPO1, p. 17). Het feit dat de brief gedateerd is op een ogenblik dat de werkgever en de veiligheidsdiensten reeds met elkaar hadden gecommuniceerd over het probleem, spreekt het nut van brief, zoals door verzoeker uitgelegd, tegen. De Raad treedt het motief bij dat het doel van de brief niet duidelijk is binnen de context van verzoekers relaas.

Dat de veiligheidsdiensten een brief aan de malek stuurden, verklaart verzoeker doordat de malek een tussenpersoon is voor de overheid. De Raad merkt echter op dat in de door verzoeker geschetste gang van zaken, het verzoekers werkgever was die de veiligheidsdiensten contacteerde. Het betrof dan ook een aangelegenheid tussen de werkgever en de veiligheidsdiensten. Bovendien betrof het een veiligheidskwestie. De Raad ziet evenmin in waarom de malek, als buitenstaander, ambtshalve door de veiligheidsdiensten hiervan op de hoogte zou moeten worden gesteld. Het feit dat de malek in het dorp een centrale figuur zou zijn, wijzigt die vaststelling niet.

Met betrekking tot het feit dat verzoeker na de brief van de nationale veiligheidsdienst nog vijf dagen thuis bleef, verklaart verzoeker dat de brief inhield dat verzoeker thuis moest blijven. De Raad merkt op dat uit de brief inderdaad blijkt dat verzoeker op de weg zal worden aangevallen en dat hij wordt geadviseerd zich niet te verplaatsen. De Raad merkt echter op dat de elementen van de zaak in hun geheel worden beoordeeld. In die context kan er redelijkerwijze mee rekening worden gehouden dat verzoeker na een imminente dreiging nog vijf dagen thuis bleef alvorens te vluchten of onder te duiken.

Met betrekking tot het feit dat verzoeker de derde dreigbrief van de taliban niet vermeldde bij de DVZ, en dat hij bij het CGVS nog vermeldde dat zijn vader zich moest aanmelden bij de taliban, betoogt verzoeker dat hij dit niet beschouwde als een oproeping of een proces, vermits hij enkel de voormalige Afghaanse overheid als legitiem erkent. Hij zou wel hebben gemeld dat de taliban een brief achterlieten toen zij het huis bezochten.

De Raad merkt op dat verzoeker deze brief inderdaad niet heeft vermeld bij de DVZ. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde hij dat aan zijn vader werd gevraagd dat verzoeker zich zou aanmelden bij de taliban. Ook dit heeft hij bij de DVZ niet verteld, hoewel er expliciet werd gevraagd of er een proces lopende is tegen hem bij een rechtbank.

Dat verzoeker de taliban niet als overheid erkent, betekent niet dat hij de processen (in ruime zin) die tegen hem liepen niet diende te vermelden. Van verzoeker, die goed opgeleid is, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat hij in het kader van het verzoek om internationale bescherming dat hij indiende, zou vermelden welke procedures zijn vervolgers tegen hem instelden.

Verder gaat verzoeker er aan voorbij dat hij reeds in de tweede dreigbrief ter dood werd veroordeeld. Het is dan ook weinig aannemelijk dat de taliban alsnog een derde brief zouden sturen met de vraag zich te melden bij het hoofdkwartier van de politie in Kunar. Verder kon verzoeker niet duiden hoeveel talibanleden er langskwamen en nam de familie geen voorzorgsmaatregelen ondanks de dreiging.

Met betrekking tot de gebeurtenissen na zijn vertrek, is de Raad van oordeel, na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, dat verzoekers verklaringen zeer vaag zijn en weinig coherent. Verzoeker voert aan dat hij niet goed op de hoogte is van de situatie en dat het voor de familie moeilijk is hem goed op de hoogte te houden. Wat er ook van zij, werpt dit geen ander licht op de voorgaande motieven. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen na zijn vertrek inderdaad vaag en weinig samenhangend zijn. Deze vaststelling ligt in lijn met de voorgaande motieven, zodat wordt vastgesteld dat de vervolgingsfeiten zoals door verzoeker voorgesteld, niet aannemelijk zijn.

Na afweging van de verschillende elementen in verzoekers relaas, is de Raad van oordeel dat de inconsistenties, onlogische of weinig aannemelijke elementen in het relaas, ertoe leidt dat de algemene

geloofwaardigheid niet vaststaat. Gelet op voorgaande elementen, treedt de Raad het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar wordt gesteld dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van zijn verklaarde aanvaringen met de taliban.

Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.
§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32). Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van

de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*"). Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val.

Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andere conclusie kunnen leiden. Voor zover verzoeker aanvoert dat de belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis de economische ineenstorting van Afghanistan is ingevolge internationale financiële sancties (tegen de taliban) wegens het onvermogen of nalaten van de huidige talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op vlak van mensenrechten, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet van toepassing

is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad met 31 maart 2022, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als *"verminderd"* en *"beperkt"*. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (*incl.* de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* *'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"*, en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van

zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023. Uit de elementen van de zaak blijkt niet dat verzoeker persoonlijke omstandigheden aannemelijk maakt die hem blootstellen aan een verhoogd risico op voor zijn leven.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT